Τὸ φύλλον μετὰ 60 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. 0,60

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 25—	Ἐτησία . .	Φράγκα 25.—
Ἑξάμηνος. . .	» 14,--	Ἑξάμηνος	» 14,—
Τρίμηνος . . .	» 7,50	Τρίμηνος	» 7.50

ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἐτησία) δολλάρια 4.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 29ος — *Ἐν Ἀθήναις, 29 Ὀκτωβρίου 1922* — *Ἔτος 44ον.—Ἀριθ. 48*

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' (Συνέχεια)

—Μοῦ λέτε, σᾶς παρακαλῶ, κύριε χωροφύλακα: πέρασε ὁ αὐτοκράτωρ;

Ὁ χωροφύλακας, ποὺ τὸν συγκίνησε τὸ ἱκετευτικὸ ὕφος τοῦ παιδιοῦ, τοῦ ἀπάντησε μὲ χαμόγελο:

—Βέβαια, παιδί μου, πέρασε... Ὁ Μεγαλειότατος τὴ στιγμὴ αὐτὴ θᾶναι στὴν ἐπιθεώρηση μὲ τὸν Τσάρο. Ἂν ἤρθες γιὰ νὰ τὸν δῆς, μικρέ, ἤρθες πολὺ ἀργὰ ἢ πολὺ γρήγορα.

Ἡ πληροφορία αὐτὴ τόσο στενοχώρησε τὸ Φρέδο, ὥστε μόλις μπόρεσε νὰ προφέρῃ ἕνα εὐχαριστῶ.

Εἶχε κιόλα χωθῆ μὲς στὸ πλῆθος, ἀποφασισμένος νὰ κάμῃ ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ προλάβῃ τὸ ἔγκλημα, ἀκόμα καὶ νὰ τρέξῃ ὥς τὸ Λονσάν.

Ὅσο γιὰ τὸν Ρουκὲν καὶ τὸν Λωράν, αὐτοί, κυνηγῶντας πάντα τὸ διαβολόπαιδο, δὲν καταλάβαιναν καθόλου τί ἐσήμαιναν τὰ τρεξίματά του.

—Διάβολε! μουρμούριζε ὁ πρῶτος, αὐτὸ τὸ παλιόπαιδο τρέχει σὰν ζαγάρι! Κοίτα το τώρα: θέλει νὰ πάῃ στὴν ἐπιθεώρηση.—Καὶ τρέχοντας κιόλα! ἔλεγε λαχανιασμένος ὁ ἄλλος. Ἀνάθεμα τὸ κεφάλι τοῦ ἀστυνόμου, ποὺ μᾶς ἔβαλε νὰ κυνηγᾶμε τέτοιο δαιμονισμένο βρωμόπαιδο πού, καθὼς φαίνεται, δὲν ξέρει τί κάνει.

Μ' ὅλες ὅμως τὶς διαμαρτυρίες, οἱ δυὸ ἀστυνομικοί, σκλάβοι τοῦ καθήκοντος, δὲν παράτησαν τὸ κυνηγητό, ποὺ ἕνας Θεὸς τὸ ξέρει πόσο τοὺς ἐκούραζε.

Τὸ παιδὶ ἔτρεχε τώρα πλάϊ στὰ Ἠλύσια, γεμᾶτα κόσμο, ποὺ περίμεναν νὰ γυρίσῃ ὁ αὐτοκράτωρ ἀπ' τὴν ἐπιθεώρηση.

Περνῶντας ἀπὸ ἕνα μαγαζί, ὁ Φρέδος ἐκοίταξε τὴν ὥρα: Ἦταν μιάμεση. Ποτὲ δὲ θὰ φτάσω! συλλογίστηκε.

Καὶ ξαφνικὰ σταμάτησε στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου. Ἐν ἀμάξι ἄδειο περνοῦσε. Χωρὶς νὰ συλλογισθῇ πὼς δὲν εἶχε πεντάρα στὴν τσέπη του, σήκωσε τὸ χέρι του καὶ σταμάτησε τὸν ἀμαξᾶ.

Ἐκεῖνος, βλέποντας ἕνα παιδί, θέλησε νὰ ἐξηγηθῇ ἀπὸ πρίν:

—Ποῦ θὰ σὲ πάω;

—Στὸ Λονσάν, ἀπάντησε ὁ Φρέδος λαχανιασμένος.

—Ξέρεις πὼς σήμερα ἡ κούρσα εἶν' ἀκριβή;

—Θὰ σοῦ πληρώσω ὅ,τι κάνει, ἀπάντησε μ' ἀξιοπρέπεια ὁ γιὸς τοῦ Δορμπάν... Ἔμπρὸς καὶ γρήγορα!

—Ἀρχοντόπουλο θᾶναι καὶ θὰ τώχῃ σκάσει, συλλογίστηκε ὁ ἀμαξᾶς· ὅπως καὶ νᾶναι, θὰ μὲ πληρώσει ὕστερα ὁ μπαμπᾶς του.

Καί, παίργοντας τὸν Φρέδο, ξεκίνησε μὲ καλπασμὸ γιὰ τὸ δάσος τῆς Βουλώνης.

Οἱ μόνοι ποὺ τὰ ἔχασαν, βλέποντας τὴ στροφὴ ποὺ εἶχαν πάρει τὰ πράγματα, ἦταν ὁ Ρουκὲν κι' ὁ Λωράν.

—Τώρα; φώναξαν. Τὸ παλιόπαιδο πῆρε καρρότσα! Τὴν πάθαμε!

Κι' ὁλόγυρα δὲν φαινόταν κανένα ἄμαξι, ἔξω ἀπ' τὰ πλούσια ἰδιωτικὰ ποὺ περνοῦσαν πλάϊ τους καὶ κινδύνευαν νὰ τοὺς πλακώσουν, ἐνῷ οἱ ἀμαξάδες ἐφώναζαν:

—Ἔμπρός, κύριος! Δὲ βλέπετε μπροστά σας;

Ὥστε λοιπὸν θὰ ἔβγαιναν νικημένοι ἀπ' αὐτὸ τὸ παιδί, αὐτοί, τὰ καλύτερα λαγωνικὰ τῆς ἀστυνομίας; Ἄ, ὄχι! Δὲ θάχαν πιὰ μοῦτρα νὰ παρουσιαστοῦν στὸν κ. Κλώντ.

—Ἔμπρός, Ρουκέν! ἔκαμε ὁ Λωράν καὶ ξεκίνησε τρεχᾶτος.

—Ἔμπρός! ἔκαμε κι' Ρουκὲν κι' ἀκολούθησε τὸν σύντροφό του, ἀπρόθυμα, γιατ' ἦταν καὶ κοιλαρᾶς.

Ἔβαλαν ὅλα τους τὰ δυνατά, γιατὶ τ' ἄμαξι, ποὺ εἶχε πάρει ὁ Φρέδος, κόντευε νὰ χαθῇ μέσα σ' ἕνα πέλαγος ἀπὸ ἄμαξια.

Χάρη στὴν πολυκοσμία καὶ στὸ συνωστισμό, μπόρεσαν νὰ φτάσουν τὸ παιδὶ στὴν πύλη Μαγιό.

—Μὰ ὡρισμένως πάει στὴν ἐπιθεώρηση, μουρμούρισε ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς ἀστυνομικούς... Ἂν γι' αὐτὸ μᾶς ἔστειλαν νὰ τὸ κυνηγήσουμε, δὲν ἄξιζε, μὰ τὴν ἀλήθεια, τὸν κόπο!

«—Διαβᾶστε, κύριε ἀξιωματικέ, διαβᾶστε!.» (Σελ. 378, στ γ')

Χωρὶς νὰ ὑποψιάζεται πὼς ἐκούραζε τόσο τὴν πιστή του ἀκολουθία, ὁ Φρέδος δὲν ἔπαυε νὰ φωνάζῃ στὸν ἁμαξᾶ:

—Γρηγορώτερα! Γρηγορώτερα!

Ἐνῷ ἔτρεχε τ' ἁμάξι, τὸ παιδὶ σκέφτηκε ὅτι ὁ κίνδυνος ἦταν πολὺ μεγάλος καὶ θἄχανε καιρό, ἂν πήγαινε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κ. Κλὼντ καὶ τὴν ἀστυνομία.

Ἂν τὸ γράμμα ἔλεγε ἀλήθεια, ὁ δολοφόνος θὰ ἔκανε τὴν ἀπόπειρά του κοντὰ στὸ Λονσάν, ὅταν ὁ αὐτοκράτωρ θὰ γύριζε ἀπὸ τὴν ἐπιθεώρησῃ.

Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ πλησιάσῃ ὅσο μποροῦσε περισσότερο τὸν αὐτοκράτορα κι' ἐκεῖ νὰ πῇ τὸ μυστικό του σὲ κανέναν ἀπ' τὴν ἀκολουθία του.

Ξαφνικὰ τ' ἁμάξι σταμάτησε.

—Τί τρέχει; ρώτησε ἀνυπόμονα ὁ Φρέδος τὸν ἁμαξᾶ. Γιατὶ δὲν προχωρεῖς;

—Ἀδύνατο, μικρέ μου κύριε!.. Δὲν περνᾶμε πιὸ πέρα. Ὁ δρόμος εἶναι κλειστός, γιατὶ σὲ λίγα λεπτὰ περνάει ὁ αὐτοκράτωρ.

Πραγματικῶς, ὁ Φρέδος εἶδε ὅτι σειρὲς στρατιωτῶν ἐμπόδιζαν τὸ πλῆθος νὰ περάσῃ καὶ τὸ περιόριζαν στὶς ἄκρες τοῦ δρόμου, ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ πεδίο τῶν γυμνασίων.

Ὁ Φρέδος ἀνέπνευσε.

—Προφταίνω ἀκόμα! συλλογίστηκε.

Καὶ κοίταξε τριγύρω του, γιὰ νὰ ἰδῇ σὲ ποιὸν μποροῦσε ν' ἀπευθυνθῇ.

Ὄρθιος μέσα στ' ἁμάξι, ἔβλεπε τὸ θαυμάσιο θέαμα τῆς ἐπιθεωρήσεως τῶν στρατευμάτων ποὺ οἱ δυὸ αὐτοκράτορες κόντευαν νὰ τὴν τελειώσουν.

Τότε κατάλαβε πὼς δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ φτάσῃ ὥς τὸ λαμπρὸ ἐπιτελεῖο, ποὺ περικύκλωνε τὸν Ναπολέοντα Γ'. καὶ τὸν Ἀλέξανδρο τῆς Ρωσσίας.

Ἡ ἀδυναμία του τὸν ἀπέλπιζε. Τὸν ἐχώριζαν τόσοι στρατιῶτες, τόσοι ἀξιωματικοί, τόσοι χωροφύλακες ἀπ' τὸν αὐτοκράτορα, ποὺ μόνο αὐτὸς ἤξερε τί κίνδυνος τὸν περίμενε.

Ἔσφιγγε στὰ χέρια του τὸ γράμμα τοῦ καρμπονάρου κι' ἦταν ἕτοιμος νὰ τὸ δώσῃ σ' ὁποιοδήποτε χωροφύλακα, στὸν πιὸ κοντινό του ἀξιωματικό, ὅταν διέκρινε μιὰν ἅμαξα μὲ ἤσσερα μαῦρα ἄλογα, περιστοιχισμένη ἀπὸ τριπλῆ σειρὰ στρατιωτῶν, νὰ στέκῃ στὴν εἴσοδο τοῦ πεδίου τῶν γυμνασίων.

Δεξιὰ κι' ἀριστερὰ στεκόταν δυὸ ὁπασπιστὲς μὲ μεγάλη στολή.

—Τίνος εἶν' αὐτὴ ἡ ἅμαξα; ρώτησε τὸ παιδὶ τὸν ἁμαξᾶ του.

—Μά, μικρέ μου κύριε, ἀπάντησε ὁ ἁμαξᾶς, ξαφνισμένος ἀπ' τὴν ἀφέλεια τέτοιας ἐρώτησης... Δὲν ξέρετε λοιπὸν τὴν αὐτοκρατορικὴ λιβρέα; Ἡ ἅμαξα εἶναι τοῦ αὐτοκράτορος· θἀνεβῇ μαζὶ μὲ τὸν Τσάρο, ὅταν θὰ κατεβῇ ἀπ' ἄλογο, μετὰ τὴν ἐπιθεώρησῃ.

—Ἀ! ἔκαμε τὸ παιδί, εἶναι ἡ ἅμαξα τοῦ αὐτοκράτορος;.. Κι' οἱ ἀξιωματικοὶ ποὺ στέκονται πλάϊ της;

—Εἶναι ὁπασπιστές.

Ὁ Φρέδος ἔδιωξε πιὰ κάθε δισταγμό.

—Πρέπει νὰ μιλήσω μὲ τοὺς ὁπασπιστάς! συλλογίστηκε.

Εἶπε τοῦ ἁμαξᾶ νὰ τὸν περιμένῃ καὶ πήδησε κάτω. Προσπάθησε νὰ γλυστρήσῃ ἀνάμεσα στοὺς στρατιῶτες καὶ τοὺς ἀξιωματικούς. Τρεῖς φορὲς τὸν ἐσταμάτησαν ἀπότομα.

—Δὲν περνοῦν ἀπὸ δῶ! τοῦ φώναζαν ἀπ' ὅλες τὶς μεριές.

Ὁ Λωρὰν κι' ὁ Ρουκέν, ποὺ ἀπὸ μακρυὰ παρακολουθοῦσαν αὐτὲς τὶς ἀπόπειρες, ἄρχισαν ν' ἀνησυχοῦν.

—Τὶ σημαίνουν αὐτά; ἔλεγε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. Τί τοῦ κατέβηκε τοῦ τρελλόπαιδου; Μοῦ φαίνεται πὼς θέλει νὰ πλησιάσῃ τὸν Ναπολέοντα... Ἄραγε μὴν ἔχει κακοὺς σκοπούς; Τὰ μάτια μας τέσσερα!

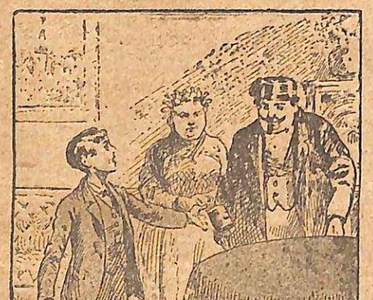

«—Δὲν ἔκλεψα ποτέ μου λεφτά!» (Σελ. 370, στ β')

—Ἕνα παιδάκι αὐτῆς τῆς ἡλικίας νὰ θελήσῃ νὰ κάμῃ κακό;.. Θἄταν ἀπίστευτο!.. Δὲν ἔχει νὰ κάνῃ ὅμως... Καλὰ λές... Τὰ μάτια μας τέσσερα!

Ἐνῷ οἱ ἀστυνομικοὶ μιλοῦσαν ἔτσι, ὁ Φρέδος, μὲ πολλὲς προσπάθειες, εἶχε κατορθώσει νὰ φτάσῃ ὥς τὸν ἀξιωματικό, ποὺ διοικοῦσε τοὺς χωροφύλακες.

Τὸν πλησίασε μ' εὐγένεια, δείχνοντάς του τὸ γράμμα ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι, καὶ τοῦπε:

—Κύριε, ἤθελα νὰ δώσω αὐτὸ τὸ βιαστικὸ γράμμα σ' ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸν ὁπασπιστή.

Ὁ ἀξιωματικὸς κοίταξε τὸ παιδί, ποὺ δὲν τοῦ φάνηκε ἐπικίνδυνο καί, πέρνοντάς το γιὰ ὑπηρέτη, τοῦ εἶπε:

—Τρέχα γρήγορα, πρὶν φτάσῃ ὁ αὐτοκράτωρ.

Ὁ Φρέδος δὲν περίμενε νὰ τοῦ τὸ ξαναποῦν.

Πέρασε τρέχοντας τὸ ἀδειανὸ διάστημα καὶ πλησίασε τὸν ἕνα ἀπ' τοὺς ὁπασπιστές, ποὺ λεγόταν Ραιμπώ.

Ἐκεῖνος, ἀπ' τ' ἄλογό του, κοίταξε ξαφνισμένος τὸ παιδί.

—Τὶ θέλεις; παιδί μου; ρώτησε ἀπότομα.

—Κύριε... κύριε!... εἶπε ὁ Φρέδος συγκινημένος περισσότερο ἀπ' τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου παρὰ ἀπ' τὸ διάβημα ποὺ ἔκανε... Εἶναι... εἶναι μιὰ συνομωσία κατὰ τοῦ αὐτοκράτορος!

—Τὶ μοῦ φέλνεις ἐκεῖ, μικρέ; φώναξε ὁ κ. Ραιμπώ, πέρνοντας τὸ Φρέδο γιὰ τρελλό.

Μὰ ὁ γιὸς τοῦ Δυρμπὰν τοῦδωσε τὸ γράμμα καὶ τοῦπε μὲ ἱκετευτικό τόνο:

—Διαβᾶστε, κύριε ἀξιωματικέ, διαβᾶστε, σᾶς παρακαλῶ... Θὰ ἰδῆτε!

* * *

Ὁ ὁπασπιστὴς πῆρε τὸ γράμμα. Εὐθὺς μόλις διάβασε τὶς πρῶτες γραμμές, χλώμιασε.

Ὅταν τελείωσε τὸ διάβασμα, κοίταξε γύρω του, σὰ νὰ ζητοῦσε κἄποιον ποὺ δὲν τὸν ἔβρισκε· τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως ἀκούστηκε τὸ τρέξιμο ἀλόγων καὶ φωνές: «Ζήτω ὁ αὐτοκράτωρ! Ζήτω ὁ Τσάρος!»

Ὁ Φρέδος αἰσθάνθηκε πὼς ἕν' ἀόρατο χέρι τὸν ἔσπρωξε πρὸς τὰ πίσω καὶ, σὰν σὲ ὄνειρο, εἶδε νὰ περνᾷ ἐμπρός του, ἀστράφτοντας μέσα στὰ χρυσᾶ, τὸ ἐπιτελεῖο ποὺ περιστοίχιζε τὸν Ναπολέοντα Γ' καὶ τὸν Τσάρο.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγα λεπτά, οἱ δυὸ αὐτοκράτορες εἶχαν κατεβῇ ἀπ' τ' ἄλογά τους κι' εἶχαν μπῇ στὴν ἅμαξα, ποὺ ξεκινοῦσε μὲ καλπασμό, μέσα στὶς ζητωκραυγὲς τοῦ πλήθους.

Ὁ Φρέδος παρατήρησε τότε ὅτι δυὸ ὁπασπιστὲς ἔτρεχαν πλάϊ στὴν ἅμαξα πολὺ κοντά.

Ξαφνικὰ ἀκούστηκαν δυὸ πυροβολισμοί.

Ἀμέσως τὸ δεξιὸ ἄλογο, ποὺ τὸ καβαλλίκευε ὁ ὁπασπιστὴς ποὺ εἶχε πάρει τὸ γράμμα ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Φρέδου, ἀφηνίασε. Εἶχε πληγωθῇ στὸ κεφάλι. Τὸ δυστυχισμένο ζῶο, πρὶν πέσῃ, τινάχθηκε πίσω καὶ ράντησε μὲ τὸ αἷμα του τοὺς δυὸ αὐτοκράτορες.

Γιὰ μιὰ στιγμή, κι' ὁ κόσμος κι' ἡ ἀκολουθία τῶν αὐτοκρατόρων τἄχασαν. Ὅλοι φοβήθηκαν μήπως οἱ δυὸ πυροβολισμοὶ εἶχαν πετύχει καὶ τοὺς δυὸ αὐτοκράτορες.

Χρειάστηκε νὰ σηκωθῇ ὁ Ναπολέων καὶ νὰ χαιρετήσῃ τὸ πλῆθος. Ἔδειξε πλάϊ του τὸν Τσάρο κι' ἔκαμε μιὰ χειρονομία καθησυχαστική, ποὺ ἐσήμαινε πὼς οὔτε αὐτὸς οὔτε ὁ αὐτοκράτωρ τῆς

Ρωσσίας εἶχαν πάθει τίποτε. Βροντερὰ χειροκροτήματα ξέσπασαν τότε ἀπ' τὸ πλῆθος κι' ἀπ' τοὺς ἀξιωματικοὺς τῆς ἀκολουθίας.

—Ζήτω ὁ αὐτοκράτωρ! Ζήτω ὁ Τσάρος! φώναζαν παντοῦ.

Ὁ Φρέδος, ἀκούγοντας τοὺς πυροβολισμοὺς καὶ τὶς φωνές, κατάλαβε πὼς ἡ δολοφονικὴ ἀπόπειρα εἶχε γίνει.

Δὲν μποροῦσε ὅμως, μέσα στὸ θόρυβο καὶ στὶς φωνές, νὰ καταλάβῃ τὶ ἀποτέλεσμα εἶχε.

Δυὸ ρεύματα σχηματίσθηκαν μὲς στὸ πλῆθος: Τὸ ἕνα πρὸς τὸν ὁπασπιστή, ποὺ εἶχε κάνει τ' ἄλογό του ζωνανὴ ἀπίδα, γιὰ νὰ προφυλάξῃ τοὺς δυὸ αὐτοκράτορες. Τὸ ἄλλο πρὸς τὸ σημεῖο, ὅπου εἶχε προβάλει τὸ πιστόλι τοῦ δολοφόνου, πληγωμένου στὸ δείχτη καὶ στὸν ἀντίχειρα ἀπ' τὸ ἴδιο του τὸ πιστόλι.

Ὁ δολοφόνος αὐτός, περικυκλωμένος ἀπ' ὅλες τὶς μεριὲς ἀπ' τὸ πλῆθος, μισολιποθυμισμένος, δὲν μπόρεσε νὰ φύγῃ, ὕστερ' ἀπ' τοὺς δυὸ πυροβολισμοὺς του.

Ἕνας ἀστυνομικός, ποὺ στεκόταν κοντά του κι' εἶχε ἔργο νὰ ἐπιτηρῇ ὅσους πλησίαζαν τὸν αὐτοκράτορα, εἶχε ὁρμήσει ἀπάνω του.

Μὰ τὸ πλῆθος ἦταν τυφλὸ ἀπὸ ἀγανάκτησῃ κι' ἀπὸ ἐνθουσιασμό.

Ἀφοῦ κοίταξε λίγο τὸ πληγωμένο ἄλογο τοῦ ἀξιωματικοῦ καὶ τοὺς δυὸ αὐτοκράτορες πού, ἂν καὶ ἀπλήγωτοι, ἦταν αἱματοβρεγμένοι, τὸ πλῆθος δὲν κρατιόταν πιά.

Δὲν ἄφησε τὸν ἀστυνομικὸ νὰ συλλάβῃ τὸν βασιλοκτόνο. Χύθηκε ἀπάνω του μὲ λόσσα, ζητῶντας νὰ τὸν ξεσχίσῃ, νὰ τὸν κομματιάσῃ.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΓΑΛΗΝΗ

Ἀποκοιμήθη ἡ τρικυμιὰ
κι' ἁπλώθηκε ἡ γαλήνη πάλι·
καὶ πάλι, ὥς πέρα, εἶν' ἐρημιὰ
καὶ γλυκὸ φῶς μέσ' στ' ἀκρογιάλι.

Κι' ἀκοῦς σιγὰ καὶ μυστικά,
μέσα στ' ἀθόρυβο τὸ δεῖλι,
τὸν ἄμμο νὰ φιλοῦν γλυκὰ
τὰ ὑγρὰ τῆς θάλασσας τὰ χείλη.

Τοῦ ἥλιο τὸ φῶς, ὠχρό, γλυκό,
ἔσβυσε τώρα πιὰ στὴ δύση
καὶ σὰ 'να χάδι μητρικὸ
τὴ φύση ἔχει ἀποκοιμίσει.

Τὴν ὥρ' αὐτὴ κάθε ζωὴ
τριγύρω μου εἶναι πιὰ σβυσμένη
καὶ τοῦ γιαλοῦ ἡ γλυκειὰ πνοὴ
στὴν ἐρημιὰ μέσα πεθαίνει.

Κι' ἐγὼ τὸ βῆμα μου μετρῶ
καὶ τὸ προσέχω, μὴν ξυπνήσῃ,
κανένα βλέφαρο γλαρὸ
ποὺ σὲ γλυκὸ ὕπνο ἔχει κλείσει.

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΛΟΚΛΗΡΟΣ Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΙΑ τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Βίου. Ἔτσι ἐπιγράφεται ἕνα βιβλιαράκι ποὺ τύπωσε αὐτὲς τὶς ἡμέρες ὁ φιλόλογος κ. Φ. Κουκουλές, ἕνας ἀπὸ τοὺς συντάκτες τοῦ Μεγάλου Λεξικοῦ, σοφὸς ἄνθρωπος ποὺ σπουδάζει τὴν ἱστορία, τὴ ζωὴ καὶ τὴ γλῶσσα τοῦ Ἔθνους μας ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ὥς σήμερα. Καὶ ἀκριβῶς μὲ τὸ βιβλιαράκι του αὐτό, μικρὸ μὰ πολύτιμο, μᾶς δείχνει πόσο ἀρχαῖες εἶναι καὶ τὶ περιστατικὰ ἢ ἔθιμα θυμίζουν πολλὲς λέξεις καὶ φράσεις τῆς κοινῆς μας γλώσσας, ποὺ ἄλλοι φιλόλογοι τὴν περιφρονοῦν τάχα γιὰ βάρβαρη.

Τὶς λέξεις αὐτὲς καὶ τὶς φράσεις τὶς λέμε σήμερα ὅλοι· λίγοι ὅμως ξέρουν τὴν καταγωγή τους, τὴν ἱστορία τους. Κι' εἶναι τόσο περίεργη, τόσο διδακτικὴ τόσο . . . συγκινητικὴ καμμιὰ φορά! Γιὰ νὰ πάρετε μιὰ ἰδέα, ἰδοὺ μερικὰ παραδείγματα:

Σὲ πολλὰ μέρη λένε: «ἔσυρα (ἢ τράβηξα) τῆς τριάδας τὰ κακὰ (ἢ τὰ βάσανα)». Σημαίνει ὅ,τι καὶ τὸ ἀρχαῖο: «ὑπέστην τὰ πάνδεινα». Ἀλλὰ πῶς προῆλθε; Τὶ σχέση ἔχουν τὰ κακά, τὰ βάσανα, τὰ πάνδεινα, μὲ τὴν Τριάδα; Ἀπλούστατα: ἡ τριάδα αὐτὴ εἶναι ἡ Τρωάδα, ἡ Τροία. Ἡ φράση δηλαδὴ χρονολογεῖται ἀπὸ τότε ποὺ ἡ Ἰλιάδα τοῦ Ὁμήρου — φανταισθῆτε! — ἦταν πολὺ γνωστὴ στὸν ἑλληνικὸ λαό. Κι' ἀργότερα, μὲ τὸν καιρό, ὅταν πιὰ ὁ Ὅμηρος κι' οἱ ἱστορίες του ξεχάστηκαν, ἡ Τρωάδα ἔγεινε Τριάδα (ἀντικαταστήθηκε δηλαδὴ μὲ ὁμόηχη σχεδὸν μὰ πιὸ γνώριμη τότε λέξη) κι' ἡ φράση κατάντησε ἀγνώριστη, ὅπως συμβαίνει συχνά. Ὁ γλωσσολόγος ὅμως, βλέπετε, τὴν ἀναγνωρίζει καὶ οἱ ἀρχαία, τὶ ἔνδοξη τῆς βρίσκει καταγωγή!

Ἔτσι κι' ἡ φράση «ἄμε στὰ Γιοῦρα!» λαϊκὴ κατάρα, ποὺ ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ «ἄμε στὸ διάβολο!». Γόαρος ἢ Γόαρα ἢ Γιοῦρα λέγεται ἕνα μικρὸ ξερονήσι κοντὰ στὴ Σύρα, ποὺ τὴν ἐποχὴ τῆς Ρωμαϊκῆς ὑποδουλώσης, ἐχρησιμευε στοὺς κατακτητὲς ὡς τόπος ἐξορίας τῶν ἀνυποτάκτων. Ἀπὸ τότε λοιπὸν οἱ Ἕλληνες, θυμούμενοι τὰ βάσανα τῶν ἐξορίστων, ὅταν θέλουν νὰ καταραστοῦν κανένα, τὸν στέλνουν στὰ Γιοῦρα.

Δὲν μᾶς χρειάζεται βέβαια καμμιὰ ἐξήγησῃ ὅταν ἀκοῦμε σήμερα νἀλέγε «κατεῖ σὰν Τοῦρκος» ἢ «τὸν βλέπω μπρός μου σὰν Τοῦρκο». Φτάνει νὰ θυμηθοῦμε τὸν Κεμάλ... Ἀλλὰ κι' ἄλλοι βάρβαροι ἔκαμαν ἐπιδρομὰς στὴν Ἑλλάδα κι' ἐτυραννήσαν, σὲ διάφορες ἐποχές, τοὺς δυστυχισμένους Ἕλληνες. Τὰ ἱστορικὰ αὐτὰ ξεχάστηκαν, μὰ τὰ ἴχνη τους ἔμειναν καὶ μένουν ἀκόμα στὴ γλῶσσα. Οἱ λέξεις π:χ: Σαρακηνός, Ἀγαρηνός, Ἀράπης, Φράγκος, Φλάρος, Ἀλαμάνος, Κατελᾶνος, Βενετσιᾶνος κτλ. εἶναι ὁρισιὲς ποὺ σημαίνουν τὸν κακὸ ἄνθρωπο, τὸν ἄπιστο, τὸν σκληρό, τὸ δόλιο. Καὶ χρονολογοῦνται ἀπὸ τότε ποὺ οἱ πρόγονοί μας ὑπέφεραν τὶς φοβερὲς ἐπιδρομές τους. Ἔτσι καὶ *πελεγρῖνος ἢ περεγρῖνος* σημαίνει σήμερα τὸν ἅρπαγα, ἀπὸ τότε ποὺ οἱ πελεγρῖνοι τῆς Δύσης, (οἱ προσκυνητὲς ἢ σταυροφόροι στρατιῶτες,) πηγαίνοντες στὴν Παλαιστίνη νὰ προσκυνήσουν τὸν Ἅγιο Τάφο ἢ νὰ πολεμήσουν γι' αὐτόν, περνοῦσαν ἀπὸ τὸ Βυζάντιο, κι' οἱ φτωχότεροι ζητιάνευαν ἐκεῖ κι' οἱ χειρότεροι ἔκαναν κλεψιὲς καὶ ρεμοῦλες.

Ἀκοῦστε τώρα πῶς ἐξηγοῦνται οἱ κοινότατες φράσεις «ρίχνω στὸ βρόντο» καὶ «φωτιὰ στὴ φωτιά». Εἶναι ἀπὸ τοὺς ἁρματωλικοὺς χρόνους, ἀπὸ τὴν πολεμικὴ ζωὴ τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ὅταν δηλαδὴ ὁ πολεμιστὴς ἔβλεπε τὴ φωτιὰ τῆς τουφεκιᾶς τοῦ ἐχθροῦ, ἔριχνε κι' αὐτὸς ἴσια στὴ φωτιά· ὅταν δὲν τὴν ἔβλεπε ὅμως, παρ' ἄκουγε μόνο τὸν κρότο τὸ βρόντο της, ἔριχνε στὸ βρόντο. Καὶ φυσικὰ τὸ δεύτερο αὐτὸ ρίξιμο ἦταν μάλλον στὴν τύχη καὶ δὲν εἶχε βέβαιο ἀποτέλεσμα ὅσο τὸ πρῶτο. Γι' αὐτὸ σήμερα ὄχι μόνο *ρίχνω*, ἀλλὰ καὶ *μιλῶ στὸ βρόντο* (στὴν τύχη) λέμε μεταφορικῶς.

Θέλετε κι' ἄλλο; Ἡ φράση «σὲ παίρνω ἀπάνω μου», ποὺ σημαίνει «ἐγὼ εἶμαι ὑπεύθυνος γιὰ σένα», κι' αὐτὴ—τὸ φανταζόταν κανείς;—εἶναι πολεμική. Ὁ πολεμιστὴς δηλαδή, ὅταν ἔβλεπε τὸ σύντροφό του νὰ πέφτῃ πληγωμένος, προπάντων σὲ καμμιὰ ὑποχώρηση, τὸν φορτωνόταν, τὸν «ἔπαιρνε ἀπάνω του» καὶ τὸν ἔβγαζε ἀπὸ τὴ μάχη, εἴτε γιὰ νὰ τοῦ περιποιηθοῦν τὴν πληγή, εἴτε γιὰ νὰ μὴν τὸν πιάσουν οἱ ἐχθροί. Κι' ὁ πόλεμος ἦταν τότε πρᾶγμα συνειθισμένο, καθημερινό. Γι' αὐτό, ἀπὸ τὸν μεσαίωνα κι' ἡ λέξη *πολεμῶ* κατάντησε νὰ σημαίνῃ *προσπαθῶ*, καὶ τὸ *τεντώνω*, δηλαδὴ «στήνω τὴν τέντα» (τὸ τσαντήρι), νὰ

σημαίνῃ ἁπλῶς *τείνω*. Ὅσο γιὰ τὸ *κουβαλῶ*, αὐτὸ σήμερα σημαίνει *μεταφέρω*. *Κόβαλος* ὅμως, τὸν παλιὸ καιρό, λεγόταν ὁ λῃστὴς ποὺ παρακολουθοῦσε τοὺς στρατούς, ἔμπαινε μαζί τους στὶς κυριευμένες χῶρες καὶ λαφυραγωγοῦσε. Αὐτὸ τότε λεγόταν *κοβαλεύω* ἢ *κοβαλῶ*, δηλαδὴ μεταφέρω λάφυρα ἢ κλοπιμαῖα· κι' ἔτσι σιγὰ-σιγὰ κατάντησε νὰ σημαίνῃ ἁπλῶς *μεταφέρω*. Τὸ ξέρατε;

Ἀλλὰ ἰδοὺ κι' ἄλλο, ποὺ βέβαια δὲν τὸ ξέρετε: Ἡ φράση «τύφλες-μουντζες νάχῃ» κατάγεται ἀπὸ τὸ βυζαντινὸ ἔθιμο τῆς «διαπομπεύσεως». Οἱ διαπομπευόμενοι δηλαδή, — κλέφτες συνήθως — μαυριζόνταν στὸ πρόσωπο, μὲ καπνιὰ (ἀσβόλη ἢ μελανία) ποὺ λεγόταν τότε *μούντζα*, κάποτε κιόλα τυφλωνόνταν, κι' ἔτσι τοὺς τριγύριζαν, καβάλλα σὲ γάϊδαρο, καὶ τοὺς γιουχάϊζαν. Αὐτὸ λοιπὸν θυμίζει τὸ σημερινὸ *μουντζώνω*, ἡ δὲ *μούντζα* ποὺ δίνουμε, εἶναι τὸ σχῆμα τοῦ ὑβριστικοῦ ἐκείνου πασαλείμματος. Ἐπίσης τὸ *συγυρίζω*, στὴ σημασία τοῦ *διορθώνω*, *τιμωρῶ*, («ἔννοια σου καὶ θὰ σὲ συγυρίσω!») ἀπὸ τὸ ἴδιο ἔθιμο πηγάζει, γιατί, καθὼς εἴπαμε, τὸν πομπευόμενο τὸν ἐτριγύριζαν στοὺς δρόμους ἢ τὸν *ἐσυγύριζαν* ὅπως τὸ ἔλεγαν τότε οἱ Βυζαντινοί.

Δὲν ἔχω τόπο νὰ σᾶς δώσω καὶ μερικὰ ἄλλα παραδείγματα περιεργότατα, ὅπως τὴν καταγωγὴ τοῦ *μοσχοπουλῶ*, τοῦ *κάνω* (ἀντὶ λέγω) τοῦ *πλακώνω* (ἀντὶ φθάνω, «χειμῶνας πλάκωσε!») τοῦ *κουμπώνω*, τοῦ *δρμηνεύω* (νουθετῶ) κτλ. κτλ. Τὸ βέβαιο εἶναι, ὅπως λέει στὸ βιβλίο του ὁ κ. Κουκουλές, ὅτι κάθε φράση, κάθε λέξη σχεδὸν τῆς νέας μας γλώσσας ἔχει ὁλάκαιρη ἱστορία, καὶ τίποτα περισσότερο δὲν μαρτυρεῖ τὴν καταγωγή μας ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους, ὅσο ἡ γλῶσσα αὐτή, ὅπου τὸ ἐπίθετο *νόστιμος*, ἀπὸ τὸ ὁμηρικὸ *νόστος* (γυρισμὸς στὴν πατρίδα) ἀδελφώνεται μὲ τὴν *ἀβανιὰ* (τὴ μεσαιωνικὴ σωκοφαντία). Κι' ἀκόμη τίποτα πιὸ διδακτικό, πιὸ τερπνό, πιὸ περίεργο, ἀπὸ τὴ σπουδὴ αὐτῶν τῶν λέξεων καὶ τῶν φράσεων, ὅπου ζῇ ὁλόκληρος ὁ Ἑλληνισμός!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΠΙΛΟΓΟΙ

Μόνο οἱ μικροὶ ἄνθρωποι ποζάρουν. Οἱ μεγάλοι εἶναι πάντοτε ἁπλοὶ σὰν τὰ παιδιά.

*

Ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ εἶδα ἀπὸ πολὺ κοντά, τὶ ἀφανισμὸ κάνουν οἱ κάμπιες στὰ νέα φύλλα τῶν τριανταφυλλιῶν, ἡ πεταλούδα ἔπαψε νὰ εἶναι γιὰ μένα τὸ ἄσπρο σύμβολο τῆς ἀθωότητας.

Σ. ΣΚΙΠΗΣ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα ὑπὸ AUGUSTA LATOUCHE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΗ'. (Συνέχεια)

Καὶ ὅμως ἦταν εὐχαριστημένη κατὰ βάθος. Ἔννοιώθε στὴν καρδιά της δὲν ξέρω ποιὰ χαρὰ καὶ κάποια ἐλπίδα νὰ χαράξῃ, κάποιο φῶς ποὺ τὴν ἐφώτιζε καὶ προχωροῦσε στὸ σκοτάδι τοῦ μεγάλου δρόμου.

Στ' αὐτιά της ἐβόμβοῦσαν τὰ λόγια τοῦ Μωρίς: «Ἡ Διονυσία καθαρίστρα! Δὲν τὸ θέλω»

Ἡ νέα κόρη καταλάβαινε ὅλη τὴν προστασία ποὺ ἦταν κρυμμένη μέσα σ' αὐτὰ τὰ λόγια, ὅλη τὴν ἐκτίμηση καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη κι' αὐτὸ τῆς ἦταν μιὰ βοήθεια τόσο μεγάλη ποὺ τὴν ἐγέμιζε χαρὰ καὶ δύναμη.

Αὐτὴ τὴν εὐχὴ ὅμως τοῦ Μωρὶς τὴν ἐδεχότανε μόνο σὰν δεῖγμα συμπαθείας καὶ στοργῆς, ὄχι σὰν διαταγή. Θὰ σκεπτότανε, θἄβλεπε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΘ'

Ἡ Λέα φανερώνει κι' ἄλλα.

Τὴν ἐμάλωσαν τὴ Διονυσία, ὅταν γύρισε. Ὄχι πολὺ ὅμως. Εἶχε ἀποκτήσει κάποια δύναμη καὶ κάποια ἱκανότητα ποὺ ἡσυχάζει καὶ ἀφοπλίζει. Καὶ σὲ λίγο, ἔσβυσαν στὰ χείλη τῶν γονέων της ὅλες οἱ παρατηρήσεις ποὺ εἶχαν ἑτοιμάσει. Ἔφαγε, ζεστάθηκε καὶ ἀποκοιμήθηκε. Λίγες μέρες ἀργότερα ξαναγύρισε στὴ δουλειά. Ἦταν τόσο κοντὰ τώρα.

Ἦταν τὸ πηγάδι ὅπου δούλευε καὶ ὁ πατέρας της, ἐκεῖ ποὺ ἀντάμωνε τὴν καλὴ τὴ Λέα, τὸ πηγάδι ποὺ διηθοῦνε ὁ κ. Μπεκκάρ.

Ἔπειτα, ἐδῶ στὸ Λάνς τῆς φαινότανε πὼς ἦταν λιγάκι σπίτι της καὶ πὼς δὲν ἐργαζότανε γιὰ ξένους καὶ μὲ ἀγνώστους. Γι' αὐτὸ ἔφυγε τὸ πρωΐ γεμάτη χαρά.

Ὅταν ἄρχισε τὴν ἐργασία της, πλαΐ στὴ Λέα, αὐτὴ τῆς ἐψιθύρισε:

—Πρέπει νὰ σοῦ μιλήσω.

—Τὸ μεσημέρι, στὸ φαγητό, εἶπε ἡ Διονυσία.

Κι' ὅταν τὸ μεσημέρι ἦρθε ἡ ἀράδα τους νὰ πᾶν νὰ γευματίσουν, ἐκάθησαν πλαΐ-πλαΐ γύρω στὸ ζεστὸ τραπέζι καὶ ἡ Λέα εἶπε σιγανά:

—Ξέρω κι' ἄλλα. Καὶ ἀφοῦ ἀγαπᾶς τοὺς Μπεκκάρ, θέλω νὰ σοῦ τὰ 'πῶ.

—Εὐχαριστῶ, Λέα.

—Εἶναι ἄσχημα, πολὺ ἄσχημα. Αὐτοὶ τοῦ Κουριὲρ ξεσηκώνουν ἐδῶ τοὺς ἐργάτες μας. Οἱ δικοί μας πάλι δὲ θέλουν νἀπεργήσουν καὶ γιαὐτὸ οἱ ἄλλοι θέλουν νὰ τοὺς σκαρώσουν ἄσχημο κόλπο.

—Πάλι δυναμίτη; ρώτησε τρομαγμένη ἡ Διονυσία.

—Ὄχι. Τἄκουσα ὅλα ψὲς τὸ βράδυ. Λέγουν πὼς θἀνεβάσουν μὲ ὁρμὴ ἕνα κλουβὶ τοῦ πηγαδιοῦ.

—Θεέ μου! μὰ εἶναι ἀπαίσιο αὐτό. Εἶναι κακούργημα. Ὅσοι βρεθοῦν μέσα στὸ κλουβί, θὰ γίνουν λυώμα.

—Ναί, ἔτσι εἶπαν· σὰν φύλλα χαρτιοῦ.

—Οἱ κακοῦργοι!...

—Μὴν παίρνεις ὅμως αὐτὸ τὸ ὕφος ὅταν σοῦ μιλάω, γιατὶ μπορεῖ νὰ καταλάβουν τίποτα.

—Καλὰ λές. Καλύτερα νὰ τὰ ποῦμε στὸ δρόμο, γυρίζοντας σπίτι.

*

Τὰ δυὸ κορίτσια τελείωσαν γρήγορα τὸ γεῦμα τους, ξαναγύρισαν στὴ σάλα καὶ τὸ βράδυ ἔφυγαν μαζί.

—Ἄκουσε, εἶπε ἡ Λέα. Εἶναι ὅλο λόσσα γιατὶ δὲν πέτυχε τὸ κόλπο τους στὸ σπίτι τοῦ Μπεκκάρ καὶ γιαυτὸ ἀποφάσισαν νὰ σκοτώσουν μερικοὺς ἀπ' αὐτοὺς ποὺ δουλεύουν ἐδῶ, γιὰ νὰ φοβηθοῦν οἱ ἄλλοι.

—Μὰ γιὰ νὰ τιμωρήσουν τάχα τοὺς Μπεκκὰρ θὰ σκοτώσουν ἀθῶους;

—Λὲν πὼς αὐτοὶ φταῖνε, ἀφοῦ ἐπιμένουν νὰ δουλεύουν. Στὴν ἀπεργία ὅλοι πρέπει ν' ἀπεργοῦν.

—Μὰ γιὰ νἀνεβάσουν τὸ κλουβί, Λέα, ὅπως λές, πρέπει νἄχουν συνενόχους. Δὲ θὰ τοὺς βοηθήσῃ βέβαια ὁ μηχανικὸς τοῦ πηγαδιοῦ. Εἶναι τίμιος ἄνθρωπος κι' ὅλοι τὸν ἐκτιμοῦν.

—Ὄχι βέβαια αὐτός. Ὁ βοηθός του.

—Μπᾶ! ὁ Ντεμπώ;

—Ὄχι, αὐτὸς εἶναι ἄρρωστος. Λοιπὸν ὁ Δουμπούκ ποὺ τὰ μαθαίνει ὅλα, ἔβαλε ἕνα φίλο του νὰ μπῇ στὴ θέση τοῦ βοηθοῦ αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα· ὁ μηχανικὸς τὸν δέχθηκε καὶ ἀπὸ αὔριο ἀρχίζει ὑπηρεσία.

—Ὁ Δουμπούκ εἶναι ἕνας τρελλὸς ποὺ μιὰ ἀθλία τὸν κάνει ὅπως θέλει.

—Εἶπαν χθὲς πὼς οἱ Μπεκκὰρ θὰ τὸ πληρώσουν ἀκριβὰ ποὺ ἔκλεισαν τὴ Ζουστὶν στὸ ὑπόγειο.

—Καὶ πῶς θὰ τὰ καταφέρῃ αὐτὸς ὁ βοηθός;..γιατὶ δὲν εἶναι εὔκολο νὰ κάμουν αὐτὸ ποὺ σκέπτονται. Ὑπάρχει κάποιο μηχάνημα ποὺ ἐμποδίζει τὸ κλουβὶ νὰ φθάσῃ ὡς ἀπάνω μὲ ὁρμή, ἀκόμα κι' ἂν χαλάσῃ τὸ φρένο.

—Ἐγὼ δὲν ξέρω πὼς νὰ σοῦ τὰ ἐξηγήσω, γιατὶ δὲν νοιώθω πολλὰ πράγματα ἀπ' αὐτὰ ποὺ λέγανε· ἀλλὰ νὰ τί κατάλαβα: ὅταν θὰ μποῦν οἱ ἐργάτες στὸ κλουβὶ νἀνεβοῦν, θἄ χαλάσουν κάποιο μηχάνημα καὶ τὸκλουβί, ἀντὶ νἀνεβῇ ἀπαλὰ-ἀπαλά, θἀνεβῇ μὲ μιᾶς ὡς τοὺς τροχοὺς ποὺ τὸ τραβοῦν ἐπάνω, καὶ ὅσοι εἶναι μέσα θὰ γίνουν λυῶμα...

—Φρίκη! Κατάλαβα ἐγώ, Λέα, γιατὶ ὁ μπαμπάς μοῦ τὰ εἶχε ἐξηγήσει μιὰ φορά... Μ' αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ.

Πολλὲς φορὲς πρὶν γινόνταν τέτοια δυστυχήματα, ἀλλὰ τώρα ἔχουν τὸ *ἀλεξίτροχο* ποὺ τὰ ἐμποδίζει...

—Μὰ ἴσα-ἴσα...ναί, αὐτὴ τὴ λέξη εἶπαν καὶ δὲν μποροῦσα νὰ τὴ θυμηθῶ. Αὐτὸ τὸ *ἀλεξίτροχο* ποὺ λὲς θὰ χαλάσουν, γιὰ νὰ πετύχῃ τὸ κόλπο τους.

—Ὅλα λοιπὸν τὰ σκέφθηκαν; εἶπε σοβαρὰ ἡ Διονυσία.

—Ὅλα, σοῦ λέω! Ὡς τὰ μεσάνυχτα συζητοῦσαν. Μοῦ ἔφαγαν τ' αὐτιά, ὡς που μὲ πῆρε ὁ ὕπνος.

—Τί νὰ κάμω, Θεέ μου!

—Πρὸ πάντων ὅμως μὴ μὲ προδώσῃς, ἔ;

—Ποτέ. Εἶδες τὴν ἄλλη φορά;

—Μὰ γιαυτὸ κι' ἐγὼ σοῦ ξαναμίλησα.

—Μὴ φοβᾶσαι, Λέα. Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη. Ἔννοια σου, δὲ θὰ τὸ μετανοιώσῃς.

Τὰ κορίτσια εἶναι[illegible] φασαει πιὰ στὰ σπίτια τους καὶ χωρίσθηκαν.

*

Ἡ Διονυσία πέρασε ἄγρυπνη ὅλη τὴ νύχτα. Τόσο διαφορετικὲς σκέψεις τὴν ἐκυρίευσαν, ποὺ τῆς φαινότανε παράξενο καὶ τῆς ἴδιας πὼς δὲν τολμοῦσε νὰ πάρῃ μιὰ ἀπόφαση.

Ἐνῶ εἶχε ὑποσχεθῇ στὴ Λέα νὰ κρατήσῃ μυστικὸ αὐτὸ ποὺ τῆς εἶπε, ἦταν ὅμως πάλι ἀναγκασμένη νὰ καταγγείλῃ τὸ σατανικὸ σχέδιο στὸν ἴδιο τὸν κ. Μπεκκάρ. Ὁ Μωρὶς ἔλειπε καὶ θἀργόταν σὲ κανένα μῆνα μόνο γιὰ τὴν Πρωτοχρονιά.

Ὁ κ. Μπεκκὰρ ὅμως θὰ τὴν ρωτοῦσε, θὰ ἐπέμενε, θὰ τὴν ἐπρόσταζε νὰ τοῦ φανερώσῃ τοὺς ἐνόχους. Κι' αὐτὸ δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ τὸ κάμῃ χωρὶς νὰ προδώσῃ τὴ Λέα.

Νὰ τὸ πῇ τοῦ πατέρα της; Ἴσως θὰ ἦταν χειρότερο.

Δὲν μποροῦσε ὅμως νὰ κρατήσῃ τὸ μυστικὸ γιὰ τὸν ἑαυτό της. Ἔπρεπε νὰ ἐμποδίσῃ τὸ κακούργημα γιατὶ ἀλλοιῶς κι' ἐκείνη θὰ ἦταν συνένοχη...

Καὶ μέσα στῆς νύχτας τὴ μοναξιά, μέσα στὴν ἀγωνία τῆς πολύωρης ἀϋπνίας, τῆς ἐρχόντανε ἰδέες ἐπαναστατικές. Ρωτοῦσε τὸν ἑαυτό της, γιατὶ σ' αὐτὴν μόνο τὴ Διονυσία Κουτυριέ, τυχαίνανε τόσο σοβαρὲς φασαρίες;

Γιατὶ νὰ βρίσκεται πάντα ἀνακατεμένη τόσο πολύ, σὲ τόσο δραματικὲς περιπέτειες;

Ἡ Διονυσία ἦταν πολὺ ἁπλὴ καὶ εἶχε πάρα πολὺ ὑψηλὰ αἰσθήματα, ὥστε νὰ μὴ μπορῇ ν' ἀπαντήσῃ στὸν ἑαυτό της πὼς ἂν ὑπέφερε τόσα πολλά, αἰτία ἦταν ἡ μεγάλη της καρδιά!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ν'.

Μισὴ ὥρα στὸν ἀέρα.

Ἡ ὥρα δὲν περνοῦσε. Ἡ Διονυσία στριφογύριζε μέσα στὸ κρεββάτι της κι' ἄκουγε τὸ μεγάλο ρολόγι τῆς σάλας ποὺ χτυποῦσε τὶς ὧρες. Τόσο ἀργοῦσε, ποὺ τῆς φαινότανε πὼς εἶχε σταματήσει. Στὰ τελευταῖα δὲν μπόρεσε πιὰ· σηκώθηκε πολὺ πρὶν τῆς ὥρας, μὲ παρμένη τὴν ἀπόφασή της.

Ντύθηκε σιγὰ - σιγὰ κι' ἔφυγε γιὰ τὴν ἐργασία της. Τὴν ὥρα ποὺ ἔκλειεν τὴν πόρτα πίσω της, εἶδε τὴ γειτονοπούλα της νὰ βγαίνῃ καὶ κείνη. Ἡ Λέα δὲν τὴν ρώτησε. Τὸ ὠχρὸ πρόσωπο τῆς Διονυσίας τῆς φανέρωνε καλὰ τὶ νυχτιὰ εἶχε περάσει.

—Δὲν ἔχει ἄλλο, εἶπε ἡ Διονυσία. Θὰ πάω νὰ βρῶ τὸ μηχανικὸ καὶ θὰ τοῦ τὰ πῶ μυστικά.

—Τὸ νοῦ σου ὅμως μὴ μυρισθῇ τίποτα ὁ ἄλλος.

—Ἔννοια σου γι' αὐτό. [illegible] σα [illegible] λιγάκι ἀπὸ τὸ βάρος.

—Ἐγώ, νὰ σοῦ πῶ, ὑποφέρω ὅσο νὰ σοῦ τὰ πῶ. Ὑστερα πιὰ εἶμαι ἥσυχη.

«—Προσέχετε τὸ βοηθό σας!» (Σελ. 381 στ. γ'.)

Μπῆκαν στὸ ἀνθρακωρυχεῖο, τράβηξαν μαζὶ στὴ σάλα τοῦ καθαρίματος, ὅπου τὸ ὑπερβολικὸ φῶς τὶς ἐθάμπωσε ὕστερα ἀπὸ τὸ σκοτάδι τοῦ δρόμου. Κατόπι ἡ Διονυσία πῆγε νὰ ρίξῃ μιὰ ματιὰ στὸ πηγάδι. Ὁ μηχανικὸς καὶ ὁ βοηθός του ἦταν ἐκεῖ καὶ κοιτάζαν τὴν ἐργασία τους. Δὲν ἦταν καιρὸς νὰ τοὺς ἀνησυχήσῃ.

Ἡ Διονυσία ἄρχισε λοιπὸν τὴ δουλειά της καὶ τὴν ὥρα τοῦ προγεύματος, ἔτρεξε πάλι στὸ μηχάντημα τοῦ κλουβιοῦ. Ὁ μηχανικὸς ἦταν πάντα ἐκεῖ. Ἦταν ἕνας ἄνδρας δυνατός, ἄγρυπνος καὶ τίμιος. Ὁ βοηθός του, μὲ μοῦτρα κακὰ καὶ ὑποκριτικά, ἐλάδωνε τὰ διάφορα ὄργανα τῆς μηχανῆς.

«Νὰ εἶναι ὥρα, ἄραγε; Ναί, Ἴσα - - ἴσα γυρίζει τὴ ράχη του.»

Προχωρεῖ καὶ, μὲ τὸ μάτι καρφωμένο τραγιὰ στὸ μηχανικό, τοῦ λέγει σιγανά:

—Ἔχω κάποιο μυστικὸ νὰ σᾶς ἐμπιστευθῶ. Ὑποσχεθῆτε μου νὰ μὴν τὸ πῆτε κανενός.

—Τί τρέχει;..

—Συνομωσία!

—Σοῦ ὑπόσχομαι νὰ μὴν πῶ ἀπὸ ποιόν τὴν ἔμαθα...

—Εὐχαριστῶ. Ἔχουν ὁρκισθῆ νἀνεβάσουν μὲ ὁρμὴ ἕνα κλουβὶ ὡς τοὺς τροχούς.

—Πότε.

—Σήμερα, ὅταν θἀνεβοῦν οἱ ἐργάτες. *Προσέχετε τὸν βοηθό σας. Αὐτὸς θὰ τὸ κάμῃ.*

Ἡ Διονυσία σταμάτησε, ὁ βοηθὸς εἶχε γυρίσει λιγάκι. Ἐξακολούθησε ὅμως νὰ λαδώνῃ [illegible] λοῦσε στὸ μηχανικό.

—Μοῦ ὁρκίζεσαι πὼς δὲν εἶναι ἀστεῖο αὐτὸ ποὺ μοῦ λές;

—Προσοχή!

Αὐτὸ ἦταν ἡ ἀπάντησή της. Ὁ βοηθὸς εἶχε τελειώσει τὸ λάδωμα καὶ ἐνῶ γυρνοῦσε στὴ θέση του, ἡ Διονυσία ἔφυγε σὰν ἀστραπή.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ τὸ γενναῖο κορίτσι αἰσθανότανε πὼς ἕνα μεγάλο βάρος τοῦ βγῆκε ἀπὸ πάνω του. Ὁ μηχανικὸς ποὺ ἔνοιωσε καλὰ τὶ σημασία εἶναν τὰ λόγια της, ἐκοίταζε καλὰ καλὰ ἐνῷ ἔφευγε τὴν ἔξυπνη αὐτὴ ἐργάτρια μὲ τὸ τσίτινο γαλάζιο κουστοῦμι ποὺ τὸν ἔρριξε σὲ τόση ταραχή. Ἔλεγε ἀλήθεια ἄραγε; Βέβαια, γιατὶ τὶ συμφέρο εἶχε ἕνα κορίτσι νὰ τοῦ πῇ τέτοιο ψέμμα;

«Θ' ἀνεβάσουν κλουβὶ ὡς τοὺς τροχούς!» Τὶ φρικτὰ καὶ τὶ θανάσιμα ποὺ ἀντιγεῖ αὐτὴ ἡ φράση στ' αὐτιὰ τῶν ἀνθρακωρύχων! Σὰν τὸ γκριζοῦ, σὰν τὸ δυναμίτη.

Καὶ ὑπεύθυνος γι' αὐτὸ τὸ κακὸ θὰ ἦταν ὁ ἴδιος ὁ μηχανικός. Γιατὶ αὐτὸς κρατεῖ στὰ χέρια του ὅλα τὰ ὄργανα ποὺ μποροῦν νὰ τὸ ἐμποδίσουν. Καὶ δὲν ἔχει οὔτε τὸν καιρὸ νὰ εἰδοποιήσῃ. Ἡ ὥρα ποὺ θἀνεβοῦν ἔρθασε, σὲ λιγάκι. Ἔπειτα, σὲ ποιὸν νὰ ἐμπιστευθῇ. Ἴσα-ἴσα ὁ βοηθός του εἶναι ὁ ἐχθρός.

Θὰ ἔχῃ ὅμως τὸ νοῦ του. Θὰ ἀφήσῃ νὰ λειτουργοῦν τακτικὰ τὰ κλουβιὰ ποὺ ἀνέβαζαν τὸ κάρβουνο καὶ θὰ διπλασιάσῃ τὴν προσοχή του τὴν ὥρα ποὺ θ' ἀνεβαίνουν οἱ ἄνθρωποι.

*

Ἡ ὥρα εἶναι μιὰ μισή. Ὅλη ἡ προσοχὴ τοῦ μηχανικοῦ εἶναι στὰ παλαμάρια ποὺ κρατοῦν τὸ κλουβὶ καὶ στὴ λειτουργία τῆς μηχανῆς ποὺ τὸ τραβάει. Ὅλα εἶναι ἐν τάξει ὅπως πάντα καὶ τὸ ἀνέθασμα θἀρχίσῃ.

Κάτω, στὸ πηγάδι, οἱ ἐργάτες διάζονται νἀνέβουν στὸ φῶς.

(Ἕπεται συνέχεια). ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΤΡΙΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΝΕΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ "ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ,, ΤΟΥ 1923

Η ΜΕΓΑΛΗ ἐθνικὴ συμφορά,—ἡ καταστροφὴ τῆς ἑλληνικῆς Μικρασίας, ἡ ἐκκένωσις τῆς Θράκης, — λιγόστευσε σημαντικὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν συνδρομητῶν μου, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἄλλοι (ἀχ. Θέ μου!) ἐσφάγησαν, ἄλλοι ἐκρατήθησαν αἰχμάλωτοι, ἄλλοι ἔχασαν τοὺς δικούς των καὶ τὰ ὑπάρχοντά των, πρόσφυγες σήμερα πτωχοὶ καὶ δυστυχισμένοι, ἐλάχιστοι δὲ μόνον κατόρθωσαν νὰ σώσουν ζωὴν μαζὶ οἰκογένειαν καὶ περιουσίαν. Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον ἡ ἀπώλεια τῶν ἐδαφῶν καὶ ἡ μετανάστευσις τοῦ διασωθέντος πληθυσμοῦ των· εἶναι καὶ ὁ οἰκονομικὸς κλονισμός, τὸν ὁποῖον ἐπέφερεν εἰς τὴν χώραν ἡ φοβερὰ περιπέτεια. Οἱ ὅροι τοῦ βίου, δυσχερεῖς ἀπὸ πρίν, ἔγειναν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀκόμη δυσχερέστεροι. Ἡ δραχμὴ ἔπεσε περισσότερον καὶ τὰ πράγματα ὅλα ὑπερετιμήθησαν. Οὕτω καὶ τὰ ἐκδοτικὰ ἐν γένει ἔξοδα τῆς «Διαπλάσεως», τὰ μεγάλα, τὰ ὑπέρογκα, ἐδιπλασιάσθησαν σχεδὸν τελευταίως, καὶ τοῦτο εἰς καιρὸν ποὺ οἱ συνδρομηταί της λιγόστευσαν. Ἐννοεῖτε λοιπὸν πόσον δύσκολη καταντᾶ τώρα ἡ διατήρησις τοῦ ἀγαπητοῦ σας περιοδικοῦ! Θὰ εἶναι θαῦμα...

Ἀλλὰ καὶ τὸ θαῦμα αὐτὸ—εἶμαι βεβαία—θὰ τὸ κάμῃ ἡ ἀγάπη σας. Καὶ θὰ τὸ κάμῃ μὲ τὸ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ, μὲ τὰς ἐνεργείας δηλαδὴ ποὺ θὰ καταβάλετε ὅλοι σας, παλαιοὶ καὶ νέοι, *διὰ νὰ ἐγγράψετε νέους συνδρομητάς*. Ἀνέκαθεν τὸ Ξεσπάθωμα τὸ ἀντιλαμβάνεσθε ὡς *καθῆκον*. Ἀλλὰ τώρα, εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν, τὸ καθῆκον τοῦ Ξεσπαθώματος εἶναι ἐπιτακτικώτερον παρὰ ποτέ. Καὶ θὰ βάλετε τὰ δυνατά σας νὰ τὸ ἐκτελέσετε. Οἱ συνδρομηταὶ ποὺ ἔχασα, μὲ τὰς ἐνεργείας σας θὰ ξαναγίνουν. Ἡ ἔκδοσις τοῦ περιοδικοῦ σας δὲν θὰ προσκόψῃ. Καὶ θὰ ἔχετε πάλι τὴν εὐχαρίστησιν νὰ συλλογίζεσθε, ὅτι ἐκάματε ὅλον τὸ καλὸν ποὺ ἔβγαινεν ἀπὸ τὸ χέρι σας, ὅτι ὑπεστηρίξατε τὴν Μητέρα σας Διάπλασιν, ὅτι ἐξησφαλίσατε τὴν τακτικήν της ἐπίσκεψιν κάθε Σάββατον, καὶ ὅτι κατεστήσατε εὐτυχῆ καὶ ἄλλα παιδιά...

Ἐμπρὸς λοιπόν! Ἀναγνώσατε ὅλοι μὲ προσοχὴν τοὺς κατωτέρω ὅρους καὶ ἀρχίσατε εὐθὺς ἀπὸ σήμερα τὰς ἐνεργείας σας.

(Οἱ ὅροι εἶναι οἱ ἴδιοι. Μόνον ἡ ἀξία τῶν δώρων τοῦ Ξεσπαθώματος αὐξάνει καὶ οἱ Πράκτορες καταργοῦνται.)

ΟΙ ΟΡΟΙ ΤΟΥ 23ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Α΄.—Ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ Ξεσπαθώματος εἶναι ἐτήσιος. Θἀρχίσῃ τὴν 1ην Δεκεμβρίου 1922, θὰ λήξῃ τὴν 30 Νοεμβρίου τοῦ ἐπομένου ἔτους καὶ θὰ περιλάβῃ ὅλους ὅσοι, μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης θὰ ἔχουν ἐγγράψει *νέους* συνδρομητὰς ἐτησίους, ἑξαμήνους ἢ τριμήνους.

Β΄. — Οἱ ἐγγράφοντες *νέους* συνδρομητὰς λογαριάζονται ὡς διαθέσαντες τόσα φυλλάδια, ὅσα θὰ σταλοῦν ἐν ὅλῳ πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτῶν ἐγγραφέντας μέχρι τῆς λήξεως τῆς συνδρομῆς των. (Δηλαδή, ὁ ἐγγράφων ἐτήσιον συνδρομητὴν λογοριάζεται ὡς διαθέσας 52 φύλλα· ὁ ἐγγράφων ἑξάμηνον, 26 φύλλα· ὁ ἐγγράφων τρίμηνον 13 φύλλα· δύο συνδρομηταὶ ἐτησίους, 104 φύλλα κ.τ.λ.)

Ἐπὶ τῇ βάσει ταύτῃ τὰ βραβεῖα θ' ἀπονεμηθοῦν ὡς ἑξῆς:

Βραβεῖον Πρώτης Τάξεως

Τὸ βραβεῖον τοῦτο θ' ἀπονεμηθῇ πρὸς *Δεκαπέντε μόνον*, ἤτοι ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1923, θὰ ἔχουν διαθέσει τὰ περισσότερα φύλλα, (πάντως ὅμως ὄχι ὀλιγώτερα τῶν 780.)

Ἐὰν δὲ ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν διαθέσει τὸν ἴδιον ἀριθμὸν φύλλων μὲ τὸν τοῦ 15ου βραβευομένου, *θὰ βραβευθοῦν καὶ ὅλοι αὐτοί*, ὅσοι καὶ ἂν εἶναι. Ἐξ αὐτῶν ὅλων, ὁ διαθέσας τὰ περισσότερα φύλλα θὰ ἀνακηρυχθῇ Κορυφαῖος, θὰ δημοσιευθῇ δὲ εἰς τὴν Διάπλασιν ἡ εἰκὼν του, καθὼς καὶ τῶν λοιπῶν βραβευομένων, ἄν, ἐννοεῖται, στείλουν τὴν φωτογραφίαν των. (Ἂν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον λάβουν μέρος καὶ Μικροὶ Σύλλογοι ἢ Ὁμάδες συνδρομητῶν ἀπὸ κοινοῦ ἐνεργοῦντων, θὰ ἀνακηρυχθῇ χωριστὰ καὶ Κορυφαῖος τῶν Ὁμάδων).

Εἰς τοὺς τυχόντας Πρώτης Τάξεως Βραβείου, πλὴν τῆς ὑπογραφῆς τῶν εἰκόνων των, θὰ σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκδεδομένων, κατ' ἐκλογὴν τοῦ βραβευθέντος· (ἤτοι μόνον τόμοι Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης, ἢ συνδρομὴ Διαπλάσεως τοῦ ἐπιόντος ἔτους, ἀλλὰ *τίποτε ἄλλο* ἐκτὸς αὐτῶν).

Ἡ ἀξία τῶν βιβλίων τούτων θὰ εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὸ ποσὸν τῶν φύλλων τὰ ὁποῖα διέθεσεν ἕκαστος· καὶ ὁ μὲν Κορυφαῖος θὰ ὑπολογίσῃ *60 λεπτὰ δι' ἑκάστην δεκάδα φύλλων*, οἱ δὲ λοιποὶ τῆς τάξεως ταύτης *λεπτὰ 40*. (Παραδείγματος χάριν· ὁ διαθέσας 1500 φύλλα, ἂν μὲν εἶναι Κορυφαῖος, θὰ παραγγείλῃ βιβλία ἀξίας δραχμῶν 90 (150×60) ἂν δὲ εἶναι ἀπὸ τοὺς ἄλλους, δρ. 60 (150×40).

Βραβεῖον Δευτέρας Τάξεως

Ἡ τάξις αὕτη θὰ περιλάβῃ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1923 θὰ ἔχουν διαθέσει ἀριθμὸν φύλλων μέχρι τοῦ ἡμίσεως τοὐλάχιστον τοῦ τελευταίου τῶν λαβόντων βραβεῖον Α' Τάξεως.

Ἐκ τούτων θὰ βραβευθοῦν, καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκών των, οἱ *εἰκοσιπέντε πρῶτοι* κατὰ σειράν, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν διαθέσει τὰ περισσότερα. Ἐὰν δὲ συμπέσῃ ὁ εἰκοστὸς πέμπτος νὰ ἔχῃ διαθέσῃ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν φύλλων μ' ἕνα ἢ περισσότερους ἐκ τῶν ἑπομένων, τότε θὰ συμπληρωθοῦν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ Δεύτερον Βραβεῖον καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν καὶ *ὅλων τούτων*, ὅσοι καὶ ἂν εἶναι.

Καὶ πρὸς τούτοις θὰ σταλοῦν βιβλία κατ' ἐκλογήν των, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκδεδομένων, μὲ μόνην τὴν διαφοράν, ὅτι ὁ μὲν πρῶτος τῆς Τάξεως θὰ ὑπολογίσῃ *40 λεπτὰ δι' ἑκάστην δεκάδα φύλλων*, οἱ δὲ ἄλλοι *λεπτὰ 30*.

Ἔπαινος

Ἔπαινος ὑ' ἀπονεμηθῇ πρὸς πάντας τοὺς λοιποὺς καὶ θὰ τοῖς σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία κατ' ἐκλογήν των, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκδεδομένων, *ἀξίας 20 λεπτῶν δι' ἑκάστην δεκάδα φύλλων*.

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙ' ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

1.—Ἐκτὸς ἐτησίων συνδρομητῶν δύναται τις νὰ ἐγγράψῃ καὶ ἑξαμήνους καθὼς καὶ τριμήνους. Πᾶσα παραγγελία πρέπει νὰ συνοδεύεται *ἀπαραιτήτως ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου*.

2.—Ἐφ' ὅσον ἐγγράφει τις συνδρομητάς, πρέπει νὰ στέλλῃ ἑκάστοτε τὰς διευθύνσεις των καὶ τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς των, *ἄνευ ἀναβολῆς*, χωρὶς δηλαδὴ νὰ περιμένῃ νὰ ἐγγράψῃ καὶ ἄλλους διὰ νὰ τοὺς στείλῃ ὅλους μαζί.

3.—Ἐγγραφὴ *νέου* συνδρομητοῦ διὰ νὰ λογαριασθῇ ὡς ξεσπάθωμα, *πρέπει ὁ ἐγγράφων αὐτὸν νὰ ἔχῃ πληρώσει τὴν συνδρομήν του καὶ διὰ τὸ ἴδιον ἔτος*. Δὲν εἶναι ὅμως ἀνάγκη νὰ ἔχῃ καὶ ευδύνομον.

4.—Ἡ ἐγγραφὴ ἀπόρου λογαριάζεται ὡς Ξεσπάθωμα τοῦ καταβάλλοντος τὴν συνδρομήν του. Ἐπίσης θεωρεῖται ὡς Ξεσπάθωμα τοῦ *ἐμβάζοντος τὸ ἀντίτιμον συνδρομητοῦ*, καὶ ἡ ἐντὸς τοῦ ἰδίου ἔτους ἀνανέωσις τριμήνου ἢ ἑξαμήνου συνδρομῆς *νέου συνδρομητοῦ*, ἐγγραφέντος τὸ πρῶτον εἴτε ὑπ' αὐτοῦ εἴτε ὑπ' ἄλλου. (Ἡ ἀπευθείας ὅμως ἀνανέωσις τῶν τριμήνων καὶ ἑξαμήνων δὲν λογαριάζεται εἰς τὸ Ξεσπάθωμα).

ΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΚΑΤΑΡΓΟΥΝΤΑΙ

Οἱ διαγωνιζόμενοι εἰς τὸ Ξεσπάθωμα *μόνον συνδρομητὰς* εἰμποροῦν νὰ ἐγγράφουν, ὄχι δὲ καὶ ἀγοραστὰς κατὰ φύλλον. Οἱ λεγόμενοι «Πράκτορες» οἱ ὁποῖοι διηγωνίζοντο ὡς τώρα δι' ἀγοραστῶν, καταργοῦνται. Καὶ τοῦτο διότι σήμερον ἔρχεται εὐθυνότερα νὰ γίνεται κανεὶς συνδρομητής, παρὰ νὰ γοράζῃ τὸ περιοδικὸν κατὰ φύλλον. Ὅσον δὲ διὰ τὴν εὐκολίαν τῆς πληρωμῆς, νομίζω ὅτι γίνεται ἀρκετή, ὅταν πᾶς ἐγγραφόμενος συνδρομητὴς εἰμπορῇ νὰ πληρώνῃ καὶ κατὰ τριμηνίαν. Ἄλλως τε, ὁ συνδρομητὴς ἔχει καὶ τόσα προνόμια.

Ὥστε εἰς τὸ ἑξῆς δὲν θὰ πωλοῦνται φύλλα «Διαπλάσεως» ὑπὸ συνδρομητῶν «πρακτόρων». Ὁ θέλων νὰγοράζῃ τὸ περιοδικόν μας κατὰ Σάββατον, θὰ τὸ εὑρίσκῃ μόνον εἰς τὸ Πρακτορεῖον τῶν ἐφημερίδων, εἰς τὰ κιόσκια, εἰς τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐπαρχιῶν καὶ εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα ὅσα μοῦ παραγγέλλουν καὶ τοῖς στέλλω φύλλα πρὸς πώλησιν.

ΚΑΝΩΝ ΓΕΝΙΚΟΣ: Ἀπαγορεύεται πᾶσα μεταβίβασις καὶ μεταγραφὴ Ξεσπαθώματος. Αἰτήσεις συνδρομητῶν ἢ Συλλόγων περὶ μεταγραφῆς Ξεσπαθώματος, γενομένου ὑπ' ἄλλου οἱουδήποτε καὶ ἐγγραφέντος ἤδη εἰς τὰ βιβλία μας ἐπ' ὀνόματί του, οὐδόλως λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν. Οἱ ἐγγράφοντες ἑπομένως συνδρομητὰς ἐν ὀνόματι Συλλόγου, ὀφείλουν νὰ τὸ δηλώνουν ἐκάστοτε συγχρόνως μὲ τὴν παραγγελίαν των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Τί θὰ κάμῃς, *Πλανόδιε*, ἄμα χάσῃς καμμιὰ μέρα τὸ δρόμο;

—Πφ! θὰ βάλω στὶς ἐφημερίδες «Ἀπωλέσθη ὁδὸς. Παρακαλεῖται ὁ εὑρὼν νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ»

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νέδωνος

* * *

Ὁ μικρὸς Τάκης στὸ γείτονά του ζαχαροπλάστη:

—Νὰ μοῦ δώσῃς 60 λεπτῶν καραμέλες καὶ τὰ ρέστα ἀπὸ μιὰ δραχμή.

—Μὰ ποῦ εἶναι ἡ δραχμή;

—Θὰ σοῦ τὴ φέρω αὔριο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐργοδούπου Διὸς

* * *

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης, στὸ σιδηρόδρομο, λέγει τοῦ πατέρα του:

—Κρύψε τὰ μπιλλιέτα στὴν τσέπη σου, μπαμπᾶ. Εἶναι περιττὸ νὰ βλέπῃ ὅλος ὁ κόσμος πὼς ταξειδεύομε μὲ τρίτη θέση.

Ἐσταλη ὑπὸ τ. Πανούργ. Ὀδυσσέως

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 25 Ὀκτωβρίου 1922

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΟΝ: Δὲν ἀπαντῶ εἰς ἀπορίας ποὺ τάς λύει ὁ «Ὁδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ». Δὲν δίδω διευθύνσεις καὶ δὲν φανερώνω ψευδώνυμα συνδρομητῶν. Δὲν ἀπαντῶ ἐκτενῶς παρὰ μόνον ὅταν μοῦ τὸ ἐπιτρέπῃ ὁ χῶρος, κατὰ σειρὰν λήψεως τῶν ἐπιστολῶν, ἕως τὸ μεσημέρι κάθε Κυριακῆς, ποὺ κάμνω τὴν Ἀλληλογραφίαν.

ΚΑΤΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΕΝΟΙ οἱ φίλοι μου μὲ τὰ Νέα τοῦ 1923. «Τὶ ὡραῖα μυθιστορήματα!» μοῦ γράφουν ὅλοι. Ἰδιαιτέρως ἐχάρηκαν καὶ γιὰ τὰ νηπιακὰ ποὺ προαναγγέλλει ἡ Κυρὰ - Μάρθα. Ποῦ θὰ πῇ ὅτι ἀγαποῦν πολὺ τὰ μικρά τους ἀδέλφια.

Δημητρῆδες, Δημητράκηδες, Μίμηδες, Μῆτσοι, Δημητροῦλες καὶ πάει λέοντας, χρόνια πολλὰ γιὰ τὴ γιορτή σας. Ἡ πρώτη γιορτὴ τοῦ χειμῶνα. Καὶ τοῦ χρόνου μὲ ὑγεία καὶ χαρά.

Χαίρω πολύ, *Ἀροκάρια*, ποὺ «ἂν καὶ διατρέχεις τὸ 18 ἔτος τῆς ἡλικίας σου, βρίσκεις μεγάλη τέρψη σὲ μένα καὶ μοῦ ἔχεις ἀπεριόριστη ἀγάπη». Αὐτὸ τὸν καιρό, δὲν ξέρω πῶς, χάθηκαν μερικὰ γράμματα ἀπὸ τὸ κιβωτό μου. Μὴν ἦταν καὶ τὸ δικό σου;

Δὲν δημοσιεύω, *Πανοῦργε Ὀδυσσεῦ*, μόνον τὼν βραβευομένων Πνευματικὰς Ἀσκήσεις. Δημοσιεύω ἀδιακρίτως ἀπ' ὅλας τὰς συλλογὰς τοῦ Διαγωνισμοῦ, ὅσας χρειάζομαι. Κι' ἔπειτα βγάζω ταποτελέσματα καὶ ἀπονέμω τὰ βραβεῖα.

Καλῶς ἦλθες, *Ἀκαλανθίς*. Ἀφοῦ στὰ σχολεῖα τῆς Γερμανίας τὰ παιδιὰ δὲν τρέφονται τώρα καλά, ἡ μαμμά σου ἔκαμε φρόνιμα νὰ μὴ σάφῃσῃ ἐκεῖ ἐσωτερική. Ἔπειτα εἶσαι μικρὴ ἀκόμη κι' ἔχεις καιρὸ νὰ τελειοποιηθῆς.

Μοῦ ἔστειλαν τὸ πρόγραμμα τῆς συναυλίας τοῦ βαθυφώνου κ. Ἀλεξ. Δρακούλη, ποὺ θὰ δοθῇ τὴν Κυριακὴ 30 Ὀκτ. στὸ Ὠδεῖο Ἀθηνῶν. Εἶναι πολὺ καλὸ καὶ σᾶς συνιστῶ, ὅσοι μπορεῖτε, νὰ πᾶτε. Εἰσιτήρια πωλοῦνται στὸ Ὠδεῖον.

Τὸ *Πυροβολιτάκι* μας δὲν ἔχει καμένα παράπονο! Μόλις διάβασαν τὸ γράμμα του στὸ προπερασμένο φύλλο, πολλοὶ ἔσπευσαν νὰ τοῦ δώσουν βοήθεια, καὶ πρῶτα - πρῶτα ἡ εὐγενικιὰ κυρία Βουρλούμη, τοῦ πρώην Ὑπουργοῦ ποὺ τὸν ἔντυσε, τὸν ζέστανε, τὸν ἐγκαρδίωσε, ἐρρόντισε καὶ γιὰ ἐργασία τῆς μητέρας του. Τὸ *Πυροβολιτάκι* δὲν ἔχει λόγους νὰ ευχαριστήσῃ τὴν κυρία Βουρλούμη καὶ ὅλους.—Ἀλλὰ τώρα ἔχουμε κι' ἄλλον. Εἶναι τὸ *Ἀστέρι τῆς Φυλῆς*, ποὺ βρίσκεται στὶς ἴδιες ἀκριβῶς συνθῆκες. Δὲν ἔσωσε κι' αὐτὸ τὸ καΐμενο παρὰ τοὺς δικούς του καί...τὸν τόμο μου. Ἀ, τί συγκινητικὸ γράμμα ποὺ μοῦ γράφει! καὶ πόσο μὲ παρακαλεῖ νὰ τὸν συστήσω στἀδέλφια του, τὰ Διαπλασόπουλα, νὰ τὸν βοηθήσουν. Νὰ τοῦ στείλῃ, λέει, καθένας ὅ,τι μπορεῖ,—καὶ μιὰ δεκάρα μακάρι, τόσο μεγάλη εἶναι ἡ ἀνάγκη του! Ὁ νομάζεται: Ν. Βουρδπουλος κι' ἡ διεύθυνσίς του εἶναι: «Θέατρον «Θησεῖον», Θησεῖον, Ἐνταῦθα». Κάμετε ὅ,τι μπορεῖτε.

Βελουδένιο Ροδοπέταλο, περαστικά. Σοῦ ἔστειλα τοὺς «Φοιτητάς» ποὺ μὲ τόση ἀνυπομονησία περιμένεις. Ναί, ἔτσι συμβαίνει πάντα: λυπᾶται κανεὶς ὅταν τελειώνῃ ἕνα μυθιστόρημα κι' ὅταν ἀποχωρίζεται τοὺς ἥρωές του ποὺ τοὺς ἀγαπᾶ σὰν ἀνθρώπους ζωντανούς. Ἀλλὰ γρήγορα τοὺς ἀντικαθιστᾶ μὲ τοὺς ἥρωες τοῦ νέου. Ἔτσι ἡ μικρὴ Βασίλισσα Ζίνα κι' ὁ Σπέφανος θὰ σὲ κάμουν νὰ ξεχάσῃς τὸ Φρέδο καὶ τὴ Διονυσία...

Δὲν εἶναι καμμιὰ ἀνάγκη ἀλλάξῃς *Ἀγριοκάτσικο*, τὸ ψευδώνυμό σου, ἀφοῦ τὸ ἀγαπᾶς τόσο κι' ἀφοῦ σὲ χαρακτηρίζει ἐγιατί ἐξανολουθεῖς τὸ καλοκαίρι στὴν ἐξοχὴ νὰ σκαρφαλώνῃς στὰ κατσάθραχα σὰν ἀληθινὸ ἀγριοκάτσικο». Ὄχι, ἐπιστολή σου μὲ 10 δρ. δὲν ἔλαβα. Ὅσο γιὰ τὸν *Μπ.* πῶς ἐτόλμησε νὰ σοῦ στείλῃ τετράδιο χωρὶς νὰ τοῦ προτείνῃς ἀνταλλαγή; Κι' ἐγὼ ἀπορῶ. Μὴν ἔγεινε κανένα λάθος; Νὰ τοῦ τὸ ἐπιστρέψῃς.

Πάει καλὰ ποὺ μὲ θυμήθηκες, *Ἀφελῆ Γυμνασιόπαι*. Ἂς εἶναι, μοῦ εἶχες στεῖλει ἐντωμεταξὺ κι' ἐκεῖνο τὸ γράμμα ποὺ χάθηκε. Ἡ ἀπάντησή σου δεκτή. Ναί, δυστυχῶς! φαίνεται πὼς κι' ἡ νέα γενεὰ θὰ κληρονομήσῃ τὴν «πολιτικομανία» τῶν περασμένων. Μεγάλο κακὸ γιὰ τὴν Ἑλλάδα αὐτό! Κάθε παιδὶ ποὺ ἀντὶ νὰ κοιτάξῃ τὰ μαθήματά του, τὴ δουλειά του, σκοτίζεται γιὰ τὰ κόμματα, ἔπρεπε νὰ ἔξῃ πὼς εἶναι ἐχθρὸς τῆς πατρίδος, ὁποιο κόμα κι' ἂν συμπαθῇ. Μὰ πῶς νὰ τὸ μάθῃ, πῶς νὰ πεισθῇ γι' αὐτό, ὅταν βλέπῃ καὶ τοὺς μεγάλους νὰ κάνουν τὸ ἴδιο;

Ἀ, νά! ὁ «Νεοελληνικὸς Σύνδεσμος» προσφέρει στὸ *Πυροβολιτάκι* δρ. 25. Τὶς ἔχω στὸ Γραφεῖο κι' ἂς περάσῃ νὰ τὶς πάρῃ. Μπράβο στὰ παιδιὰ τοῦ Συνδέσμου.

Χαριτωμένο τὸ γράμμα σου, *Πανταχοῦ Παρών*. Ἂν εἶχα τόπο, θὰ δημοσίευα ὅλη τὴ σκηνὴ ποὺ μοῦ περιγράφεις. Ἀλλ' ἀρκοῦμαι στὴν τελευταία σου παραγγελία: «Διαβίβασε τὰς εὐχαριστίας μου σ' αὐτοὺς ποὺ ἐπρότειναν Μ. Μυστικὰ καὶ δὲν στέλλουν, ἐπίσης σ' αὐτοὺς ποὺ ἔστειλα καὶ δὲν ἀπαντοῦν...»

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Σκόρδο, Μάγισσα, Λεσβιακὸς Ἀστήρ, Μικρὸς Ἀθηναῖος* καὶ *Κ. Λ. Ψαρᾶς*.— Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Παράπονο» τοῦ *Παύλου Μελᾶ*. Ἀτεχνοι στίχοι, δημοσιογραφικὸ ὕφος καὶ ἀπαίριαστα πολιτικά. Τὸ αἴσθημα εὐγενικό, ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ γιὰ νὰ γίνῃ ἕνα ποίημα τεχνικό. —«Καλοκαιρινὴ βραδυά» τῆς *Φιλομαθοῦς*. Πολὺ κοινὸ τὸ θέμα. Ἀπὸ τὴν *Φιλομαθῆ* περιμένω κάτι πιὸ πρωτότυπο.—«Τὸ πρῶτο μου» τοῦ *Ρένου*. Κι' ἄλλοι, κατὰ κιρός, ἔγραψαν ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴ δημοσίευση τοῦ πρώτου κομματιοῦ των. Γιὰ νὰ δημοσίευα καὶ τὸ «Πρῶτο» τοῦ *Ρένου*, ἔπρεπε νἀταν ἐξαιρετικὰ ὡμορφογραμμένο. Ἀλλὰ δὲν εἶναι παρὰ μόνο στὸ τέλος, στὸν ἔξυπνο ἐπίλογο.—«Πλάτ στὸ ἄρρωστο παιδί» τοῦ *Ἀσσαράτ*. Τρομερὰ θλιβερὸ τὸ θέμα, ἀπὸ κεῖνα ποὺ πρέπει νὰ τἀποφεύγετε. Κι' ἡ στιχουργία ἀτεχνη ὁλωσδιόλου καὶ ἄρρυθμη. Ὁ *Ἀσσαράτ* πρέπει νὰ γυμνασθῇ πολὺ ἀκόμη.

Ἐγκρίνονται: «Ὁ ψαρᾶς» τοῦ *Πανούργου Ὀδυσσέως*. Μάλιστα, ἔτσι διορθωμένος καὶ συντομευμένος, ἔγεινε ἀρκετὰ καλός. — «Νοσταλγία» τοῦ *Κεραυνοβόλου* "*Ἱππότου*. Ὡραῖο! Εὐχομαι μόνο, ὅταν ἄφθῃ ὁ καιρός τοῦ νὰ δημοσιευθῇ, νὰ εἶναι παράκαιρο. Ποιὸς ξέρει!..—«Ἡ Τυφλὴ» τοῦ *Ἀγριοκάτσικου*. Πολὺ καλό. Κι' ἡ στιχουργία καὶ ὅλα. Θἀλλάξω μόνο δυὸ-τρεῖς λέξεις λανθασμένες. π. χ: «παρδαλωτὲς» ἀντὶ «παρδαλὲς».— Τὸ «Δέντρο» τοῦ *Ταλκάβ*. Ἀληθινὰ ἀπὸ τὴ ζωὴ παρμένο. Καὶ καλογραμμένο ἀρκετά. Λίγα πράγματα θὰ διορθώσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 3. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1922. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνήκουν εἰς ἀγορὰ καὶ ὅσα ἀπὸ Κ. εἰς κοριτσια).

Νέα Ψευδώνυμα: *Υἱὸς τοῦ Ἰονίου ἀ (ΙΑ), Ψυχὴ τῆς Πατρίδος ἀ (ΕΟ). Ἐθνικὸς Πόθος*—καὶ ὄχι *Ἐθνικὸν* "*Ὄνειρον* ποὺ τὸ ἔχει ἄλλος—ἀ. (ΓΟ), *Δόξα τοῦ Βενιζέλου*, ἀ. (ΙΤ). *Ἀγριόγατος*, ἀ. (ΨΨ). *Ἠλέκτρικὸ Κῦμα*, ἀ. (Σσσσ). *Σιωπόσπορος*, ἀ. (Τζίζζ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπτ. 75. Διὰ τὰς περισσότερας 20 λεπτὰ ἡ λέξις.

Ἡ Ἡλιογέννητη μὲ Ἀγοροκόριτσο, Ἰδανισμόν, Πανταχοῦ Παρών. τὸ Τριφύλλι μὲ Ἀχ. τ. Φυλῆς, Σπανιόλα, Ἰνές, Γιοῦντεξ, Ἐκδικητή, Ἀφ. Γυμνασιόπ. Μεγ. Ἀγν., Ναπολ., Πονεμ. Ψυχή, Τριανταφυλλέν., Κική, Δόξα Ματωμ., Θέλμα, Παντ. Παρών, Μπουμπουλ., Σοκιλεζινέβ, Σοφ. Λαμολίν.—ὁ Κεραυνοβόλος Ἱππότης μὲ Πρίγκιπ. τ. Σέλην., Ἀχ. τ. Φυλῆς, Παντ. Παρών, Τιβέρ. Γράκχ., Νὰτ Πίνκερτ., Ἀλογόμι., Μέντελο, Νικητήν, Τσούχτρα, Θέκλα, Ἀκαλανθ., Ἀριστοφ., Ἐκδικητ., Σμίτ, Τιτάνιαν, Ἀμαρυλ.—ὁ Ἱππότης μὲ Γάϊ. Γράκχ., Σουφραζέτ. τ. Αἰγύπτ., Ἐπανασάτ., Ἀφ. Γυμνασιόπ., Βεατρικ., Τιτάνιαν.—ἡ Σουφραζέτα τῆς Αἰγύπτου μὲ Δοξασμ. Τσολιάν. Ἀφελ. Γυμνασιόπ., Ἑλλάδας Ἀγκαλιά, Νίτσαν, Τριανταφυλλέν., Ἱππόλυτ., Βεατρίκ.—τὸ Διαβολάκι τῆς Μαζαρίτας μὲ Ἑλλάδας Ἀγκαλιά, Φὸν Κολοκύθ., Ρένον, Μέμφιδα, Μπουμπουλίν., Καρούμπ., Καρκαλέτσ.—τὸ Μὴ μου Ἄπτου μὲ Βασίλ. Ἀθάμαντα, Κολόμβ., Γάϊον Γράκχον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Σκόρπια Φύλλα* (μὰ πόσοι νομίζεις πὼς τὸ ξέρουν; οὐτε δέκα στοὺς χίλιους· ἔπειτα εἶν' ἐν' ἀριστούργημα ποὺ ἔπρεπε νὰ ξαναδημοσιευθῇ ξαναμεταφρασμένο γιὰ τοὺς σημερινούς) *Μέμφιδα* (διεθ.βάσθηναν·) *Ἰδανισμόν* (ἐδεβάκιοθῆ πλέον, δυστυχῶς, πὼς τὸ γράμμα αὐτὸ ἐκλάπη ἀπὸ τὸ κιβωτιο· ἔλαβε ὅμως τὰ μέτρα μου νὰ μὴ ξαναγίνῃ αὐτό·) *Ἀλκαῖον* (εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις· ναί, κι' αὐτὰ ποὺ δὲν εἶναι στὸ σχῆμα τῶν «Ἀπάντων», ἀργότερα, ἄμα ἐξαντληθοῦν, θὰ ξαναπωθοῦν στὸ ἴδιο σχῆμα κι' ἔτσι σιγὰ-σιγὰ θἀποτελεσθῇ ὁμοιόμορφη ὅλη ἡ σειρά·) *Ἄσμα Κίρκης* (λογαριασμός δρ. 4.05· ποιήματα γιὰ τὴ σελίδα· ναί· ἀλλὰ ἕνα μόνο μπορεῖς νὰ στείλῃς στὴν ἀρχή·) *Βασιλέα τῶν Βουνῶν* (ἔστειλα ἀπὸ τὸ 40·) *Ἄθωνα* (πολὺ εὐχαρίστως, νὰ τοῦ τὸ στείλῃς·) *Ἄσπορον Γάτον* καὶ *Πιεροτόν* (ὄχι τὸ ἴδιο, ἀλλὰ δέκα διάφορα ψευδώνυμα·) *

709. *Αἴνιγμα*

Ἀπὸ τοὺς Δώδεκα τἀρσενικό μου,
Μία γραμμίτσα τὸ θηλυκό μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πελαργοῦ

710. *Ψαροκόκκαλον*

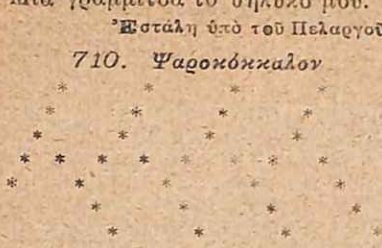

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νἀναγινώσκωνται κατὰ σειράν: Νῆσος τῆς Ἑλλάδος, ἱερατικὸν ἔνδυμα, ὁπωρικόν, στρατηγὸς Ἀθηναῖος, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἱστορικὴ μονή, θηρίον, ποταμὸς τῆς Ἀσίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γῆς τῶν Φαιάκων

711—715. *Μαγικὸν Γράμμα*

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις: *Πόρος, ρέω, Ὠρίων, ἕκτη, φύσις.*

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἐλεύθερο Πουλί

716. *Ἀκροστιχὶς ἐκ Συνωνύμων*

Τὰ δεύτερα γράμματα συνωνύμων τῶν κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαίαν πόλιν τῆς Αἰγύπτου: *Ἀκρογιαλιά, τεράστιος, σταθερός, χρήσιμος, ἔντιμος, φρόνιμος.*

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σαπφοῦς

717. *Ἐλλιποσύμφωνον.*

η-οιια-ειεου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφροστεφ. Κόματος

718. *Γρῖφος.*

ΟΙΔΑ σίτῳ ἓν ἄσμ' ἂν τις.

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωρ. Ἰ. Μανουσοπούλου

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

719—721. Cinéma—Rébus

Νὰ μεταφρασθοῦν αἱ κάτωθι γαλλικαὶ λέξεις καὶ νὰ προφερθοῦν γρήγορα, ὥστε νἀκουσθοῦν τρεῖς νῆσοι τοῦ Αἰγαίου:

1.—Διά, ὀστοῦν.
2.—Περίπτωσις, λίμα, γάμος.
3.—Γάλα, παλιάλογο.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀσπρούλας

722. Sans Voyelles

l-rgnt-ft-tt-l-rgnt-ft-l-grr.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰ. Γρηγοροκούλου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Π. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 28

397. Ἀϊδίνιον (ἀεί, δίνη, ὤν) —398. Μισισιπῆς (μισή, σύ, πῆς.) —399. Καντήλι-μαντήλι. —400. Ὁ χρόνος, οἱ μῆνες, οἱ μέρες. 401. ΜΗΡΟΣ ΝΙΝΟΣ ΡΗΝΟΣ ΚΩΝΟΣ ΖΑΝΟΣ 402. ΤΙΤΑΝ (ἵνα, Ἄννα, νά.) —403—407. Διὰ τοῦ Ω: ὡραῖος, ἀθῶος, χώρα ἢ ὠχρὰ, χωλός, σωτήρ.—408. Ἐνενῆντα 9 καὶ ἑξῆντα 6 κάνουν 1170. —409. ΚΡΕΩΝ (Κύων, Ἥρα, Ἑλλάς, Κλειώ, Ἀνίβας.)—410. Πάταξον μέν, ἄκουσον δέ.—411. Ἔσο συνετός. (ἐς ο σὺν ε τος.)—Napoléon—Bonaparte.

ΝΕΟΣ ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α'. Περιόδου (1879-1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ἑπτά: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος καὶ 20ος. Ἕκαστος τόμος *δραχ. 8*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος *δραχ. 8,70* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ *δραχ. 9,50* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1891—1921) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 28 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος *δρ. 28* καὶ ραμμένος *δρ. 30*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρ. *1*, ὁ ἄρραφος καὶ *δρ. 2,70* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν *δρ. 3*,—εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 3 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος). Πέραν τῶν 10 λέξ. 30 λετ. ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπ. 40 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1,50.

(ΚΒ' — 1217)

Προκηρύσσω Διαγωνισμὸν Διηγήματος. Προθεσμία δίμηνος. Βραβεῖα δύο. Δ)σίς μου: Νικ. Δ. Κιούσην, Τομπάζη 13, Ἀθήνας.

(ΚΒ' — 1218)

Διότροπη: Μαρία Ἰωαννίδου, Γκιζέλα, Ἕλλη: Γιούλα Μπενάκη, Ἀφ. Γυμνασιόπαις: Κ. Λευκαδίτης... Ἀούα!

Ἄσμα Κίρκης

(ΚΒ' — 1219)

ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ

(ΚΒ' — 1220)

ΚΥΠΡΙΟΙ καὶ ΚΥΠΡΙΑΙ

Στὸ Σύλλογο «Περίδρομο» ὅλοι σας ἐγγραφεῖτε
Μὲ τρεῖς δραχμοῦλες μονοχὰ καὶ θὰ εὐχαριστηθῆτε.

Ὄνειρο τῆς Κύπρου

(ΚΒ' — 1221)

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟ

ΚΥΜΑΤΙΖΟΥΣΑ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ, ΓΑΛΑΝΗ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ, ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΨΥΧΗ, ΣΦΑΧΤΗ, ΓΑΙΕ ΓΡΑΚΧΕ,

Μὲ συνεκίνησε βαθιὰ ἡ θερμὴ ὑποδοχὴ τῆς ἰδέας μου. Σὲς εὐχαριστῶ ὅλους μὲ τὴν καρδιά μου, γιατὶ σεῖς πρῶτοι μοῦ δίνετε τὸ θάρρος νὰ τὴν πραγματοποιήσω. Ἐλάτε...

ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ

(ΚΒ' — 1222)

ΑΓΚΥΡΑ ΓΚΥΡΑ ΓΚΥΡΑ ΓΚΥΡΑ

(ΚΒ' — 1223)

Γιὰ τὶς εὐχές σου, *Σκνιπίτσα* μου, χίλια εὐχαριστῶ.

Χάρυβδις

(ΚΒ' — 1224)

Ἀνταλλάσσω γραμματόσημα Κυπριακὰ μὲ Θρᾴκης, Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων, νήσων Αἰγαίου. Ἀπαντῶμεν ταχέως. Δ)σις: Χριστόδουλον Εὐαγγελίδην, Ρ. Ο. Β. 14, Λευκωσίαν, Κύπρου.

(ΚΒ' — 1225)

ΠΟΛΥΒΙΕ: *Μύριες εὐχές.*

ΑΦΕΛΗΣ ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙΣ

(ΚΒ' — 1226)

Ξαγθὴ *Ἑλληνοπούλα, Σανσελώρ*, συγχαρητήρια γιὰ τὰ ὡραῖα Μ.-Μ. Συνεργαζόμεθα; γράψατε: Νίκον Κωνσταντινίδην, Βαθὺ — Σάμου.

Ἀτρόμητος Στρατηλάτης

(ΚΒ' — 1227)

Ἐγγραφῆτε ὅλοι καὶ ὅλες εἰς τὸν παμμέγιστον σύλλογον Θεσσαλονίκης «Θρίαμβον».

ΔΟΝ ΚΡΟΜΥΔΑΚΗΣ, ΔΟΝ ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ

(ΚΒ' — 1228)

Μαίανδρος: Χατζηλουκᾶς, Κεραμπάν, Βοριᾶς: Καπετανάκης, Ξανθὸς Βιολιστής: Μουράτογλου. Φθινοπωρινὸ Ἠλιοβασίλεμα: Σημηριώτης, Δὸν Καρπουζάκης, Νεαρὸς Ντέτεκτιβ: Κοκκαλάνης. Πιὸ κρυφὰ τὰ μυστικά σας...

ΑΡΥΓΚΑ, ΝΙΚΗΤΗΣ

(ΚΒ' — 1229)

Καρούμπα, Καρκαλέτσε ἀνόστησες. Μεγάλη, Ἰδέα, ἡ μεγάλη σου ἡ ἰδέα θὰ σὲ φάῃ.

ΤΡΙΦΥΛΛΙ

(ΚΒ' — 1230)

Ὅλοι ἄσπρο ψῆφο στὴν:

ΜΕΓΑΛΗΝ ΙΔΕΑΝ

(ΚΒ' — 1231)

Κ. Κ. Κ. Κ.

ΑΡΥΓΚΑ, ὁ πνιγμένος ἀπ' τὰ μαλλιὰ του πιάνεται. Πάρε λίγο κινίνο καὶ θὰ σοῦ περάσει.

ΑΛΟΓΟΜΥΓΑ, ἀκόμα φωνάζεις, φιλαράκο μου, ἀφσῦ σοῦ λέμε ὅτι εἶσαι ὁ ΗΤΕΙΡΟΛΗΨ: τόσο ἄπιστος Θωμᾶς εἶσαι;

ΜΕΓΑΛΕ ΑΓΝΩΣΤΕ. Τὸ ξέρεις πῶς τὸ παράκανες; Δεχόμαστε τὸ στοίχημα [100 Δρ.] κι' ἔλα τὴ Δευτέρα 31 Ὀκτωβρίου στὶς 7 1)4 τὸ βράδυ στὰ γραφεῖα τῆς Διαπλάσεως. καὶ θὰ σοῦ ποῦμε δημοσίᾳ ποιὸς εἶσαι.

ΚΑΡΟΥΜΠΑΣ, ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΟΣ, ΦΟΝ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, ΚΑΡΔΙΟΓΝΩΣΤΗΣ

(ΚΒ' — 1232)

ΕΛΛΑΔΑΣ ΑΓΚΑΛΙΑ

Τὸ ὡραιότερο ψευδώνυμο· αὐτὸ θὰ ψηφίσουν ὅσοι νοιώθουν τί θὰ πῇ

ΕΛΛΑΔΑΣ ΑΓΚΑΛΙΑ

ΝΕΔΩΝ, ΕΓΓΟΝΟΣ ΤΟΥ ΚΑΝΑΡΗ ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

(ΚΒ' — 1233)

ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΑΣ
ΕΘΝΙΚΟΣ ΠΟΘΟΣ

(ΚΒ' — 1234)

Ἀποτελέσμ. *Διαγωνισμῶν μου:* Μ. ΜΥΣΤΙΚΩΝ: α') Πανταχοῦ Παρών, β') Τριανταφυλλένια, γ') Ἀμυδρὰ Λάμψις.

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ: α') Βεατρίκη, β') Ἰαβέρης, γ') Κολόμβος.

Τοὺς λοιποὺς εὐχαριστῶ θερμῶς.

ΚΑΡΛΟΤΤΑ

(ΚΒ' — 1235)

Τάκη *Μισκία*, γιὰ τὴ γιορτή σου εὔχομαι χρόνια πολλά.

Ἰωάννης Σόντης

(ΚΒ' — 1236)

Ἰχνεύμων, χρόνια πολλά.

Ἐριγὼν

(ΚΒ' — 1236)

Μάγισσα, εὐχαριστῶ· ἔστειλα· περιμένω δικό σας.

Κεραυνοβόλος Ἱππότης

(ΚΒ' — 1237)

Νικητή, *Ἀρυγκά*, τὰ συγχαρητήριά μου διὰ τὴν ὀρθὴν ἀποκάλυψι· χά! χά!.. Στοιχιματίζω ὅσο σᾶς γουστάρει.

ΓΑΙΟΣ ΓΡΑΚΧΟΣ

(ΚΒ' — 1238)

Τριανταφυλλένια, *Μυστηριώδη Ἱππέα*, κανεὶς ποτὲ δὲν θὰ μᾶς ἐμποδίσῃ νὰ δείξωμεν τὴν δύναμιν ἐκείνου.

ΓΑΙΟΣ ΓΡΑΚΧΟΣ

(ΚΒ' — 1239)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, *ζητῶ τὴν ὑποστήριξί σας στὸ φετεινὸ Δημογήφισμα. Τὴν ἔχω; Ὅποιος εἶνε ὑποστηρικτής μου ἐπιθυμῶ νὰ τὸ δηλώσῃ.*

ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ

(ΚΒ' — 1241)

Ἀδερφάκια,

Ἐπειδὴ πολλοὶ σὰν τὴν Ἀλογύμυγα καὶ τὸν Ἐκδικητή, πολεμήσαγε νὰ μᾶς κάνουν λιανὰ τὴν «ὕδρία» καὶ δὲν τὸ κατορθώσανε, ξεσκεπαζόμαστε μόνοι μας.

Λεγόμαστε ἀδελφοὶ Ψαξεβρέστου, καὶ ἂν δὲν τὸ πιστεύετε ρωτᾶτε καὶ τὸν μπάρμπα μας τὸν Ψεύτη

Τὸ ὁποῖον...

ΚΑΡΟΥΜΠΑΣ, ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΟΣ

(ΚΒ' — 1242)

Τριανταφυλλένια, ξεῦρε πῶς παρεξήγησες τὸν σκοπὸ τοῦ Συλλόγου μας. Μάθε πῶς τότε κανεὶς προσδεύει, σὰν ἔχει ὁμοϊδεάτας συγτρόφους. Μπορεῖσες ἀντὶ τοῦ π ο λ ι τ ι κ ο λ ό γ ο ι νὰ ἔλεγες, ἀγαπημένοι-ἑνωμένοι.

ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ

(ΚΒ' — 1243)

«Π. Α. Σ.» — Διαπλασόπουλα, Διαπλασοποῦλες, λάβετε μέρος στὸν Διαγωνισμόν μας ἄνευ τιμήματος συμμετοχῆς. Συμμαχοῦμεν μὲ ὅσους ζητήσουν τὴν συμμαχίαν μας. Δ)σις: ΚΒ'—1215 ἀγγελίας.

(ΚΒ' — 1244)

ΑΕΡΑΑΑ!!!.. Κόψ: Γούτα, Φὸν Κολοκυθόπουλος: Τρικούπης ἢ Ζαχαράκης, Ἀλατσατιανὴ Καμέλια: Χατζημάρκου, Κλεφτόπουλο τοῦ 21: Δελακώτσος, Κύμα: Παναγόπουλος, Κρητικὸ Προσκοπάκι: Καπετανάκης, Καρδιογνώστης, Πανελλήνιος Πόνος, Φὸν Κολοκύθας: Τζώρτζογλου· ἂν δὲν σάρεσῃ, ἂς ρωτήσουμε τὴ Διάπλαση μὲ στοιχήμα.

ΝΙΚΗΤΗΣ, ΑΡΥΓΚΑ

(ΚΒ' — 1245)

ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Εἰς τοὺς στέλλοντας θὰ ἀπαντῶ μὲ ἀνάλογον γραματόσημον. Βραβεῖα 80 δραχμῶν. Προθεσμία δίμηνος. Δ)σις: Ἀλέξανδρος Βεϊνόγλου, Poste-Restante Ἀθῆναι.

ΑΛΟΓΟΜΥΓΑ

(ΚΒ' — 1246)

ΑΡΧΗΓΕ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ,

Δεχόμενοι τὴν εὐγενικιά σου ἔκκλησι ἀναλαμβάνουμε τὴν σύστασι παραρτήματος στὸν Βόλο.

Ἀριστοφάνης
Στεφ. Φιλλύρας

(ΚΒ' — 1547)

Μέσα ἀπ' ὅλα τὰ ψευδώνυμα διαλέγω τὸ *Ἑλλάδας Ἀγκαλιά.*

Ἀριστοφάνης

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΚΟΛΟΚΟΤΣΑ Ἀθῆναι